Ramana Maharishi
Căutarea sinelui

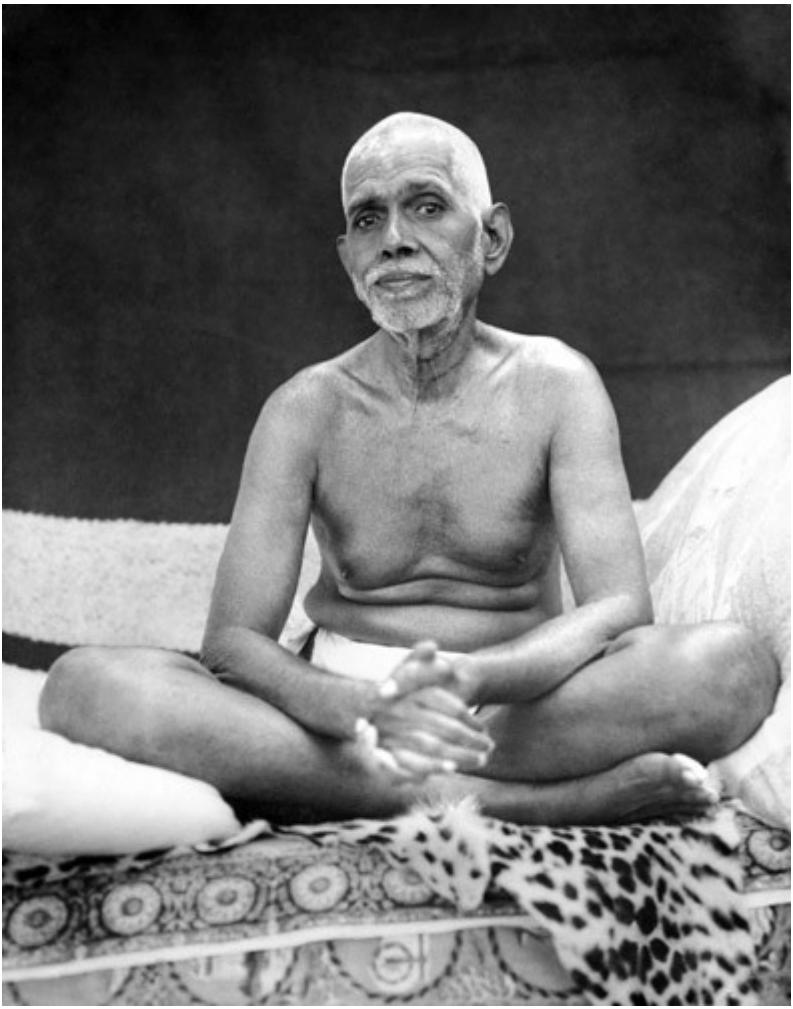

Cuprins

Introducere 3
Viaţa lui Ramana Maharishi 7
Cine sunt eu? (NAN – YAR?) 14
Cunoaşterea Sinelui (SAD VIDYA). Invocaţie 23

Supliment la cele 40 de strofe (ANUBANDHAM) 29
Tăcere şi singurătate 36
Disciplina mentală 38
Bhakti şi jnana 43
Pacea şi fericirea 46
Jnani şi lumea 47
Realizarea Sinelui 55
Sinele şi individualitatea 59
AHAM şi AHAMVRITTI 62
Inima este Sinele 68
Căutarea Sinelui 76

Introducere

Un studiu atent al învăţăturilor lui RAMANA MAHARISHI, va releva faptul că ele se bazează pe experienţa sa personală şi completă, experienţă confirmată de textele sacre ce i-au fost aduse de primii săi discipoli şi pe care el le examina cu atenţie pentru a limpezi neclarităţile ivite în mintea discipolilor. În învăţăturile sale, BHAGAVAN (formulă de respect cu care discipolii i se adresează maestrului, şi care înseamnă fiinţă divină) foloseşte expresii ca „scripturile declară", „astfel cum spun înţelepţii" etc., de asemenea citează pasaje din texte ca BHAGAVAD GITA, VIVEKACHUDAMANI şi RIBHU-GITA. Dar este evident că aceste trimiteri sunt oferite numai ca nişte confirmări, căci ele au fost înţelese de MAHARISHI însuşi, prin propria sa experienţă. Învăţătura de bază este cea din ADVAITA-VEDANTA. Experienţa completă a Sinelui lipsit de dualitate este scopul, introspecţia în natura Sinelui, este mijlocul.

Când mintea identifică Sinele cu non-Sinele (corpul fizic, etc.) apare suferinţa, înlănţuirea în iluzie; când această identificare greşită este înlăturată prin întrebarea „Cine sunt eu?" este calea directă propusă de BHAGAVAN RAMANA. Experienţa Eului Suprem este accesibilă tuturor.

Dintre toate gândurile, gândul „EU” apare întotdeauna primul. Ceea ce trebuie făcut este să ne întoarcem cu gândul, prin introspecţie, către sursa gândului „Eu”. Acesta este procesul invers fată de ceea ce se petrece în mod obişnuit în activitatea mintii noastre. Mintea cercetează structura şi cauza tuturor lucrurilor din jur, care la o examinare adâncă, sunt propriile sale proiecţii în afară; ea nu reflectează asupra sa însăşi şi nu-şi cercetează propria sa cauză. Cunoaşterea de sine poate fi dobândită orientând mintea spre ea însăşi. Acest lucru nu trebuie confundat cu introspecţia despre care ne vorbesc psihologii occidentali.

Introspecţia ce duce la realizarea Sinelui nu este examinarea de către minte a propriului său conţinut, introspecţia este aducerea primului mod de manifestare a mintii, a gândului „Eu” până la originea sa care este Sinele. Când se realizează o cercetare adecvată şi perseverentă, chiar gândul „Eu” încetează să se mai manifeste şi se produce iluminarea, fără cuvinte, în forma lui „Eu-Eu”, care este Conştiinţa pură. Aceasta este eliberarea, încetarea succesiunii naşterii şi morţii.

Metoda prin care se realizează aceasta, aşa cum s-a arătat, este introspecţia, care, în Vedanta, e numită JNANA, cunoaştere. Devoţiunea pură (BHAKTI), meditaţia (DHYANA) şi concentrarea sunt identice (ca rezultat) cu aceasta. După cum clarifică perfect BHAGAVAN, experienţa completă a Sinelui înseamnă în acelaşi timp o reală devoţiune, controlul mintii, cunoaştere, perseverentă şi voinţă. În limbajul devoţiunii, scopul final poate fi descris ca o resorbţie a mintii în izvorul său care este Sinele; în limbajul ştiinţei YOGA el poate fi descris ca dizolvarea mintii în Lotusul-Inimă. Acestea sunt numai două moduri diferite de a exprima acelaşi adevăr.

Metoda introspecţiei este considerată dificilă de cei ce nu au dobândit o competentă necesară pentru aceasta. Mintea trebuie mai întâi purificată şi făcută capabilă să se

concentreze asupra unui singur punct. Aceasta se realizează prin ASANAS, PRANAYAMA, concentrare şi meditaţie. Astfel, diferitele tehnici YOGA, sunt auxiliare metodei directe care este introspecţia. În acest context, BHAGAVAN se referă la trei grade de aspiranţi: cel superior, cel mediu şi cel inferior.

Pentru aspiranţii de nivel superior, calea prescrisă este VEDANTA, metoda fiind introspecţia; prin această practică, mintea devine liniştită cufundându-se în Sine, şi în final încetează de a mai fi, trăind experienţa pură a Sinelui Divin strălucitor. Calea pentru aspiranţii de nivel mediu este meditaţia asupra Sinelui; meditaţia constă în dirijarea unui flux continuu al mintii înspre acelaşi obiect; există mai multe forme de meditaţie, cea mai bună este aceea asupra afirmaţiei „EU SUNT SINELE”, această formă de meditaţie culminează eventual cu Realizarea Sinelui.

Pentru aspiranţii de nivel inferior, disciplina cea mai folositoare este controlul respiraţiei care conduce la controlul mintii.

BHAGAVAN explică diferenţa dintre JNANA-YOGA (calea cunoaşterii) şi DHYANA-YOGA (calea meditaţiei) astfel: JNANA este ca şi cum ai supune un taur încăpăţânat, ademenindu-l cu o legătură de iarbă verde, în timp ce DHYANA este ca şi cum l-ai stăpâni prin forţă.

După cum există opt ramuri în YOGA, există de asemenea opt faze similare şi în JNANA. ele au însă semnificaţii diferite. Astfel, în timp ce PRANAYAMA din tehnica YOGA constă în regularizarea şi reţinerea respiraţiei, PRANAYAMA, ca ramură din JNANA, se referă la respingerea lumii de forme şi nume, care este ireală, şi realizarea Realului care înseamnă Existentă pură – Conştiinţă pură – Fericire supremă.

Astfel, prin metoda introspecţiei, Realizarea Sinelui poate fi obţinută chiar în această viaţă. De fapt, Realizarea Sinelui nu este ceva ce trebuie dobândit din exterior. Cheia

acestei căutări este întrebarea „Cine sunt eu?”. Ea constituie axul a ceea ce MAHARISHI numeşte metoda simplă şi directă. Răspunsul trebuie să survină spontan, cu o siguranţă infailibilă, dobândită prin experienţă: „Eu sunt Sinele”.

MAHARISHI cita uneori din YOGA-VASISHTHA, o carte a înţelepciunii orientale: „Mediul mental este creatorul lumii”.

Un om adormit aflat în starea de somn profund, fără vise, ne spune el, există în nediferenţiat. Psihismul apare la fel ca o poză care se revelează într-o baie fotografică. Mai întâi apare rasterul, (fondul). Noi îl numim „ego”.

În om, de îndată ce acesta şi-a asumat ideea individualităţii, răsare imediat şi lumea. El o modelează conform structurilor sale mentale, care focalizează Conştiinţa în imagini pe care el le consideră a fi obiecte.

Dar de fapt, individualitatea noastră nu este decât una dintre aceste imagini, prin intermediul căreia le vedem pe toate celelalte.

În acest caz, fiind supuşi iluziei, Sinele pare a se limita la „eu”. Astfel conştiinţa individuală, mintea agitată, corpul, lumea exterioară, par a fi domenii separate. Dar ele apar în acelaşi timp, coexistă şi se resorb împreună.

MAHARISHI exprima înţelepciunea UPANISHADELOR care afirmă că mintea, corpul şi lumea sunt elemente componente ale aceleiaşi manifestări în care Sinele se revelează lui însuşi. Acesta este spectacolul magic, „iluzia creatoare”, pe care textele tradiţionale o numesc MAYA. A transcende iluzia, a vedea cine suntem cu adevărat, aceasta este esenţa învăţăturii sale.

Noi suntem de fapt SINELE. Sinele singur există. Ignoranta este aceea care ne face să credem că nu am realizat Sinele. Când această ignorantă este înlocuită prin cunoaşterea de sine, realizăm natura eternă a Sinelui.

Acela care a obţinut această realizare e numit JIVAN-

MUKTA (eliberat în viaţă). Celorlalţi, el poate să le apară continuând să locuiască în trup. Se afirmă că pentru a ajuta pe ceilalţi, corpul va continua să existe atâta timp cât vor dura resturile din PRARABHDA-KARMA (acea KARMA a trecutului care a început să se fructifice în forma corpului actual) şi că atunci când aceasta s-a consumat, trupul se dizolvă, şi astfel JIVAN-MUKTA devine un NIDEHA-MUKTA. Dar din punctul de vedere al Adevărului Absolut, nu este nicio diferenţă între cele două forme de MUKTI; ceea ce trebuie înţeles, este că această MUKTI, sau eliberare, este natura neschimbătoare a Sinelui.

Viaţa lui Ramana Maharishi

S-a născut în anul 1879 într-un sat îndepărtat la vreo 30 de mile de MADURA, oraş din sudul Indiei, unde se află un templu renumit. Tatăl lui era magistrat şi brahman. Avea faima că a fost foarte milostiv. Hrănea şi îmbrăca un mare număr de localnici. Copilul a fost crescut şi instruit la MADURA, acolo a învăţat englezeşte la şcoala misionarilor americani.

La început tânărul RAMANA iubea mai ales sporturile şi jocurile. Era tare la luptă, la box şi a fost un bun înotător, înfruntând apele cele mai adânci. Nu avea niciun interes deosebit pentru filosofie sau religie.

Singurele lui ciudăţenii erau în vremea aceea accesele de somnambulism, urmate de un somn atât de adânc că niciun fel de zgomot nu îl mai putea trezi. Colegii lui de scoală observaseră acest lucru şi deoarece le era teamă de el ziua, din pricina iuţelii cu care răspundea la orice atac, se foloseau de somnul lui noaptea, ca să-şi bată joc de el. Îl azvârleau din pat, îl duceau în curte, îl băteau şi apoi îl puneau din nou în pat fără să fi izbutit să-l trezească din somn. A doua zi nu îşi amintea nimic. Dar, pentru un cercetător atent, toate acestea ar fi fost semne pentru a discerne manifestări care exprimau potenţiale forme ale extazului mistic.

Într-o zi, o rudă, care sosise în vizită din ţinutul său, îi povesti că vine dintr-un pelerinaj la ARUNACHALA. Acest nume sună ciudat în mintea copilului, fără însă să poată înţelege de ce. Se informă, şi când află că ARUNACHALA este un templu deveni total preocupat de acest nume. Nu ar fi putut spune pentru ce îl interesa ARUNACHALA mai mult decât alt templu.

Îşi urmă studiile la şcoala misionarilor, fără însă să dovedească înzestrări deosebite, cu toate că era foarte inteligent şi un bun elev. Avea 17 ani când simţi chemarea menirii sale. Părăsi şcoala fără niciun motiv şi fără să le spună nimic profesorilor sau părinţilor. Care erau motivele pentru care procedase astfel, zdrobindu-şi orice posibilitate de viitor? Fapta era perfect motivată în ochii lui, însă câtuşi de puţin în ai părinţilor lui. Căci viaţa îl împinse într-o direcţie pe care nu o prevăzuseră profesorii lui. Şase săptămâni după această revelaţie părăsi liceul din MADURA şi nu se mai întoarse niciodată.

Era singur la el în odaie în ziua aceea şi deodată îl cuprinse o mare spaimă. Cu toate că era sănătos avu impresia că va muri. Obsedat de această idee, se pregăti ca şi când aceasta ar fi fost de neînlăturat. Se culcă pe parchet, îşi încleştă membrele şi îşi opri respiraţia. „Iată că acest corp care e al meu va muri şi va fi pus pe rug şi prefăcut în cenuşă. Dar eu voi fi mort odată cu acest corp? Corpul sunt eu? Acest corp e ţeapăn şi tăcut, şi totuşi simt că exist cu toată forţa şi plinătatea.”

Aşa descria MAHARISHI această curioasă experienţă. Ceea ce se petrecu pe urmă e greu de înţeles, şi chiar mai greu de explicat: Crezu că a căzut într-un fel de extaz adânc dar conştient în care atinsese adevăratele izvoare, însăşi esenţa fiinţei sale. Înţelese atunci că trupul este un obiect exterior Eului, că Eul rămânea neschimbat în moarte. Adevăratul Eu îi apăru înzestrat cu o realitate absolută, dar atât de adânc îngropată în firea omenească încât şi el, ca şi ceilalţi oameni, nu o cunoscuse până în

acea clipă.

Când RAMANA îşi reveni din acea stare iluminatorie era cu desăvârşire schimbat. Pierduse orice interes pentru studiile lui, pentru sport, pentru colegi, pentru că întreaga lui capacitate de atenţie era acum îndreptată asupra acestei sublime noţiuni a Eului Suprem, care îl cuprinsese cu atâta forţă că îi dădea o putere sufletească care niciodată n-avea să-l mai părăsească. Pe cât era înainte gata să răspundă cu nervozitate camarazilor lui când îl necăjeau, pe atât acum nu mai putea fi decât blândeţe şi răbdare. Nedreptatea nu îl mai atingea şi o perfectă umilinţă se desprindea din toate gesturile lui. Renunţă la toate vechile lui obiceiuri, căutând singurătatea ca să poată medita şi să se poată lăsa dus de curentul interior în care se adâncea.

Astfel de schimbări ale caracterului nu se pot ivi neobservate. Într-o zi, fratele lui mai mare, intrând în camera lui RAMANA, îl găsi cu ochii închişi, adâncit într-o profundă meditaţie. Cărţile de şcoală erau trântite pe jos, ca şi cum ar fi fost respinse cu dezgust. Fratele îl certă amarnic.

— Ce vrei să faci? Dacă ai de gând să devii yoghin, de ce mai înveţi în vederea unei cariere obişnuite?

Tânărul RAMANA simţi puterea acestor argumente şi hotărî să primească total starea cea nouă. Tatăl său murise, dar ştia că poate să se bizuie pe sprijinul unui unchi şi pe al fratelui mai mare, care vor avea grijă de mama lui. Hotărât lucru, nu mai avea ce căuta acasă. În clipa aceasta numele îi răsări în minte, numele care îl fascinase atâţia ani de-a rândul, care îl urmărise cu atâta putere. ARUNACHALA! Acolo trebuia să meargă. Simţea, fără să poată explica însă de ce. Astfel se supuse unei chemări poruncitoare nepremeditată. „Eram literalmente ca sub efectul unei vrăji” spune MAHARISHI.

Tânărul băiat părăsi totul, prieteni, studii şi rude şi plecă spre ARUNACHALA îndemnat de destin. Lăsă în

urma lui o scrisoare în limba tamilă: „Plec în căutarea Tatălui meu pentru a asculta de porunca Lui. Ceea ce am întreprins acum e curat; nimeni deci să nu se frământe. N-are rost să cheltuiţi bani ca să mă căutaţi”.

Plecă deci, necunoscând deloc lumea, cu trei rupii în buzunar, dar călăuzit pe calea lui de aceea putere divină care îl chemase. Când sosi la templu era lipsit de toate şi absolut necunoscut. Dar flacăra renunţării strălucea în sufletul lui şi îl înviora. Atât de mare îi era dispreţul fată de bunurile lumeşti, încât, intrând în templu, azvârli hainele de pe el şi se prosternă gol. Un preot sosi şi îl certă zadarnic. Alţii veniră pentru a-i face observaţii şi reuşiră să-l convingă pe tânărul băiat să-şi îmbrace haina. Din clipa aceea niciodată nu a mai avut altă îmbrăcăminte.

Timp de şase luni stătu aici, mutându-se doar dintr-un loc în altul înlăuntrul templului. O dată pe zi, un preot, uimit de fervoarea timpurie a copilului, îi aducea puţin orez. Îşi petrecea zilele adâncit într-un extaz atât de profund, încât uita cu desăvârşire de lumea de afară. Se întâmpla ca pungaşii să arunce în el cu noroi şi apoi să fugă batjocorindu-l, dar RAMANA numai după câteva ceasuri observa ce se petrecuse şi nu simţea niciun fel de supărare.

Dar forfota pelerinilor în templu nu era potrivită cu singurătatea pe care o căuta: aşa că părăsi templul ca să se retragă într-un mic sanctuar care se afla pe câmp, nu departe de oraş. Aici stătu un an şi jumătate şi se mulţumi cu mâncarea pe care trecătorii pioşi o depuneau în fata lui. Nu vorbea cu nimeni; de fapt nu pronunţă niciun cuvânt timp de trei ani, nu pentru că făcuse vreun jurământ, ci pentru că vocea lui lăuntrică îi poruncea să-şi păstreze toate puterile pentru a se concentra asupra vieţii spirituale lăuntrice. Când atinse ţinta pe care şi-o propusese începu din nou să vorbească, de altfel nu cu mult mai mult decât atunci când tăcea.

Îşi păstra identitatea bine ascunsă, dar, printr-o serie

de coincidente, mama lui reuşi să afle unde se găseşte: aceasta doi ani după plecarea lui de acasă... Veni imediat cu fiul cel mare şi căută prin lacrimile ei să-l facă să se întoarcă acasă. Dar totul fu în zadar. După lacrimi ea trecu la învinuiri: atunci el luă o bucată de hârtie şi scrise că o putere superioară îndreaptă paşii omului şi că nici măcar mama lui nu îl poate îndepărta de la calea aceasta. Atunci mama se recunoscu învinsă. Răsunetul acestei povesti se răspândi, vizitatori din ce în ce mai numeroşi începură să vină să-l vadă, ceea ce îl hotărî să schimbe din nou locul unde stătea, iar de data aceasta urcă pe dealul Sfântului Semn, unde a trăit câţiva ani într-o peşteră naturală. Pe acest munte se găsesc multe peşteri de felul acesta şi toate adăpostesc yoghini sau pustnici, dar grota lui RAMANA era deosebită pentru că în ea trăise un yoghin vestit care era chiar înmormântat acolo. Arderea pe rug este lucru curent în India, dar se face o excepţie la acest obicei pentru yoghinii care au faima de-a fi atins mari înălţimi spirituale, deoarece se crede că în acest caz curentul vital continuă să stea în corp timp de mii de ani şi îl face să fie indestructibil. Corpul e atunci spălat, uns şi aşezat cu picioarele încrucişate, ca în timpul meditaţiei. Intrarea mormântului se zideşte. De cele mai multe ori mausoleul devine loc de pelerinaj. Apoi mai există şi un alt motiv pentru care marii yoghini sunt înmormântaţi şi nu arşi: credinţa spune că ei nu mai au nevoie să fie purificaţi prin foc, deoarece au fost îndeajuns de curăţiţi prin felul lor de viaţă.

E interesant de observat că întotdeauna peşterile au fost locul preferat de yoghini sau pustnici. În antichitate, de multe ori erau consacrate unui zeu: ZOROASTRU, profetul pars îşi îndeplinea meditaţiile într-o peşteră şi tot aşa şi-a primit MAHOMED revelaţiile. yoghinii indieni mai au şi alte motive pentru a prefera oricărei alte locuinţe. Acolo sunt feriţi de furtuni, de vânturi şi de rapidele schimbări de temperatură care au loc seara şi dimineaţa.

Aerul rarefiat reduce şi toate necesităţile corporale.

Poate că şi frumuseţea fără pereche a locului l-a fermecat pe RAMANA. De pe un podiş învecinat se desfăşoară o vedere splendidă asupra oraşului şi a templului uriaş. La marginea câmpiei, linia dealurilor se estompează blând, închizând orizontul.

RAMANA rămase câţiva ani în această peşteră, adâncit în meditaţie şi extaz. Nu era un yoghin obişnuit: pentru că nu urmase învăţăturile nici unui Maestru, nu practica exerciţii obişnuite. Urmase o cale individuală, calea care duce la cunoaşterea Eului Suprem, Sinelui, călăuzit de chemarea interioară a unui Maestru Divin.

În anul 1905 izbucni ciuma în localitate, adusă desigur de pelerini. Făcu asemenea ravagii, încât aproape toţi locuitorii părăsiseră oraşul căutând scăpare în câmpie. Tigrii şi leoparzii circulau în plină libertate pe străzile oraşului părăsit. Aceste animale, ca să coboare în oraş, treceau prin fata peşterii lui RAMANA care fu sfătuit să părăsească locul: el refuză şi rămase tot atât de liniştit şi nepăsător ca de obicei.

În timpul acela tânărul sihastru trebui să se obişnuiască cu prezenta unui discipol care se legase în mod spontan de el şi avea grijă de tot ce îi trebuia. Acest om a murit, dar a transmis celorlalţi discipoli următoarea legendă: în fiecare noapte, un tigru de mari dimensiuni intra în peşteră, lingea mâinile lui RAMANA, care îi răspundea mângâindu-l. Tigrul stătea toată noaptea culcat la picioarele lui şi nu pleca decât în zori. Este o credinţă înrădăcinată în India că yoghinii sau fachirii, când au atins o treaptă înaltă de perfecţiune, pot trăi în junglă fără să se teamă de tigri, lei, reptile sau celelalte sălbăticiuni care cutreieră prin ea. Se mai spune şi altă poveste despre RAMANA: într-o zi, în timp ce era aşezat în fata locuinţei lui, o cobră îşi arătă colţii, fără ca RAMANA să se mişte. Omul şi reptila rămaseră astfel faţă în faţă, ochi în ochi, câteva minute. Apoi reptila se retrase, fără să-i fi făcut nici

cel mai mic rău.

Austerităţile tânărului ascet se sfârşiră de îndată ce el consideră că sunt suficiente: simţind că puseseră stăpânire pe anumite forte din adâncul lui. singurătatea nu mai era trebuincioasă; continuă totuşi să stea în peşteră până când, într-o zi, primi vizita unui ilustru pandit numit GANAPATI SHASTRI, vizită care a fost începutul a ceea ce se poate numi viaţa publică a lui RAMANA MAHARISHI. Acest profesor venise să locuiască în apropierea templului ca să se îndeletnicească cu studiul meditaţiei. Auzi vorbindu-se despre tânărul yoghin şi curiozitatea îl împinse să meargă să-l vadă. Îl găsi pe RAMANA contemplând soarele. Era un exerciţiu pe care tânărul pustnic îl făcea adesea. Un european nu îşi poate da seama ce înseamnă intensitatea soarelui sub cerul Indiei.

Profesorul studiase timp de 12 ani doctrina înţelepciunii indiene şi se supuse la tot felul de discipline ca să poată atinge un oarecare grad de perfecţiune, dar era mereu cuprins de îndoieli şi nedumeriri. Ceru sfatul lui RAMANA în această privinţă şi rămase uimit de înţelepciunea răspunsului primit. Pusese câteva întrebări în legătură cu anumite probleme filosofice şi religioase care îl preocupau şi foarte curând viaţa lui fu descătuşată de neîncrederea care îl frământa. Acest om a fost atât de impresionat, încât s-a prosternat în fata tânărului sihastru, implorându-l să-l primească discipol. Profesorul SHASTRI, care el însuşi avea un grup de discipoli în oraşul VELLORE, le vorbi acestora despre descoperirea unui mare înţelept, a unui MAHARISHI, a unui om a cărui desăvârşire spirituală depăşea tot ce putea fi închipuit. Din vremea aceea, numele de MAHARISHI începu să fie dat tânărului RAMANA în clasele cultivate, în timp ce poporul continua să-l adore ca pe o fiinţă inspirată de Zei, cu toate că MAHARISHI a respins din toate puterile acest fel de manifestări fată de el. Dar între ei, credincioşii lui şi oamenii din împrejurimi spuneau că el este un zeu.

Un mic grup de discipoli se formă în jurul lui; ei au clădit pe deal o căsuţă; se hotărâră să trăiască acolo. Mama lui, care revenise de mai multe ori să-l vadă, îi recunoscuse vocaţia şi când moartea îl luă pe fiul cel mare, ea îi ceru lui MAHARISHI să o lase să trăiască lângă el, iar el primi. Ea trăi timp de şase ani acolo şi la sfârşit devenise unul dintre discipolii cei mai convinşi ai lui MAHARISHI. În schimbul ospitalităţii, ea era cea care avea grijă de gospodărie. Când bătrâna doamnă muri, cenuşa ei a fost înmormântată la poalele dealului într-o capelă, unde lămpi ard fără încetare în memoria femeii care dăduse lumii unul dintre cei mai mari înţelepţi ai ei. Buchete de iasomie şi de alte flori sunt mereu depuse în dar de credincioşi.

Cu timpul, reputaţia lui MAHARISHI se răspândi în toată tara; pelerini care veneau să viziteze templul urcau şi pe deal să contemple chipul înţeleptului înainte de a pleca înapoi. Abia atunci MAHARISHI consimţi să locuiască în holul cel mare care fusese clădit pentru el şi discipolii lui. MAHARISHI primea daruri în hrană, dar niciodată altceva. Tot ceea ce posedarea datorat afectuoasei insistente a credincioşilor lui. În timpul primilor ani de pustnicie nu se sfia să coboare câteodată cu strachina în mână pentru a cerşi putină mâncare. Unei femei bătrâne i se făcu atunci milă de el şi îi aduse după aceea regulat mâncare. Credinţa care îl gonise din confortabila casă părintească a fost răsplătită de o providenţă binevoitoare. Dar, de obicei, respingea orice dar care i se făcea, de orice natură.

Când o bandă de răufăcători au intrat în încăperea unde se afla singur RAMANA, hoţii nu găsiră decât câţiva bănuţi pe care îi păstra discipolul care se ocupa cu gospodăria. Hoţii, înfuriaţi de puţinul câştig, îl loviră pe MAHARISHI cu ciomagul, dar înţeleptul nu numai că răbdă liniştit loviturile, dar le oferi şi mâncare, fără a fi în stare să resimtă ură, ci dimpotrivă, fiind plin de milă pentru rătăcirea lor. Ii lăsă să plece liniştiţi.

Şi-a abandonat corpul fizic, pentru a intra în stare de MAHA SAMADHI în anul 1950, la vârsta de 71 de ani. Dar el va rămâne de-a pururi în noi.

Adaptare după „India secretă" de Paul Brunton

Cine sunt eu? (NAN – YAR?)

Toate fiinţele vii doresc să fie fericite, să trăiască fără să sufere. La fiecare fiinţă se poate constata o supremă iubire de sine, şi numai fericirea este cauza acestei iubiri. Pentru a dobândi această fericire absolută care este natura proprie oricărei creaturi şi care este experimentată în starea de somn profund fără vise, când mintea obişnuită dispare, trebuie să ne cunoaştem Sinele-Esenţă. Pentru a obţine aceasta, calea cunoaşterii, căutarea interioară de forma „Cine sunt eu?" este principalul mijloc.

1. Cine sunt eu?

Nu sunt corpul fizic, care este alcătuit din cele şapte umori (DHATUS).

Nu sunt cele cinci organe de simt (JNANENDRIYAS) – aspectele mentale ale organelor fizice: urechi, piele, ochi, limbă şi nas – care îşi au fiecare obiectele lor specifice – esenţele subtile, (TANMATRAS): sunet, atingere, culoare (formă), gust şi miros, respectiv: nu sunt cele cinci organe de acţiune (KARMENDRIYAS) – corespondentul subtil, lăuntric al organelor fizice: coardele vocale, mâini, picioare, sex şi anus, care îndeplinesc funcţiile specifice de vorbire, apucare, locomoţie, procreaţie-creare a plăcerii erotice şi excreţie.

Nu sunt cele cinci sufluri vitale: PRANA, APANA, SAMANA, UDANA, VYANA, care realizează funcţiile specifice de inspiraţie (asimilare), excreţie, digestie, vorbire şi circulaţie a sângelui şi a fluidelor vitale.

Nu sunt nici chiar mintea care gândeşte; şi de asemenea, nici necunoaşterea care este înzestrată numai cu impresiile reziduale ale obiectelor şi în care nu există

nici obiecte şi nici funcţii.

2. Dacă nu sunt nimic din toate acestea, atunci cine sunt eu?

După negarea şi transcenderea tuturor lucrurilor menţionate mai înainte, ca nefiind eu-însumi (NETI, NETI), numai acea Conştiinţă care rămâne singură, aceasta sunt eu.

3. Care este natura Conştiinţei Supreme?

Natura Conştiinţei Supreme este pura existentă – pura conştiinţă – pura beatitudine (SAT-CHIT-ANANDA).

4. Când va fi obţinută Realizarea Sinelui-Esenţă (ATMAN)?

Când lumea vizibilă va fi transcensă, atunci va fi realizat Sinele-Esenţă, care este văzătorul, conştiinţa martor.

5. Nu poate avea loc revelarea Sinelui (ATMAN) chiar dacă lumea vizibilă nu este transcensă, fiind considerată în continuare drept reală?

Nu, nu se poate.

6. De ce?

Văzătorul şi obiectul văzut sunt precum frânghia şi şarpele, atunci când în întuneric confundăm înspăimântaţi frânghia cu un şarpe veninos. Întocmai cum cunoaşterea frânghiei, care este substratul real al experienţei, nu survine până când falsa cunoaştere a şarpelui iluzoriu nu dispare, tot astfel Realizarea Sinelui, care este substratul esenţial al fiinţei, nu se va produce până când nu este îndepărtată convingerea că lumea vizibilă este reală.

7. Când va fi transcensă lumea (care reprezintă de fapt obiectul văzut)?

Atunci când mintea, care este cauza tuturor percepţiilor şi acţiunilor, devine liniştită şi imobilă, lumea este transcensă.

8. Care este natura mintii?

Ceea ce este numit „minte” este o uimitoare putere

ce rezidă în Sinele Suprem. Acesta provoacă apariţia oricărui gând. Fără gânduri, nu există minte. Astfel, gândul este natura mintii. Fără gânduri nu există nicio entitate independentă numită „lume”. În starea de somn profund fără vise nu există gânduri şi nu există nici lumea exterioară pentru subiect. În starea de veghe şi în starea de vis există gânduri şi de asemenea există şi o lume exterioară. Exact aşa cum păianjenul îşi întinde pânza, scoţând-o din el însuşi şi şi-o retrage apoi în el însuşi, tot aşa şi mintea proiectează lumea în afara sa şi o resoarbe apoi din nou în ea însăşi. Când mintea iese din interiorul Sinelui, se naşte lumea exterioară. Prin urmare, când lumea exterioară ne apare ca fiind reală, Sinele Suprem nu mai este văzut. Iar când Sinele străluceşte în conştiinţa noastră, lumea exterioară dispare. Când cineva îşi pune cu perseverentă întrebări despre natura mintii, mintea ca un reziduu, va sfârşi prin a părăsi Sinele.

Ceea ce noi numim Sine este de fapt ATMAN. Mintea există întotdeauna depinzând de ceva grosier; ea nu poate exista singură. Mintea formează şi este ceea ce numim corpul subtil sau sufletul (JIVA).

9. În ce fel trebuie să ne punem întrebări pentru a înţelege natura mintii?

Ceea ce apare în acest corp ca fiind „eul” (egoul) este mintea. Dacă cineva se întreabă unde apare prima dată în corp ideea de „Eu” va descoperi că ea apare în Inimă. Acesta este locul de origine a mintii. Chiar şi dacă cineva gândeşte constant „Eu”, „Eu”, va fi condus către acel loc. Din toate gândurile care apar în minte, gândul „Eului” este primul. Doar după apariţia acestuia, apar celelalte lucruri. Numai după apariţia primului pronume personal, cel de al doilea şi al treilea pronume personal pot să apară. Fără primul pronume personal nu pot exista al doilea şi al treilea.

10. Cum va putea deveni mintea liniştită?

Prin întrebarea „Cine sunt eu?”, gândul „Cine sunt

eu?” va distruge celelalte gânduri şi precum băţul folosit pentru a aprinde un rug de foc, el însuşi în final va fi distrus. Atunci va înflori Realizarea de Sine.

11. Ce rost are păstrarea în permanentă în minte a gândului „Cine sunt eu”?

Când alte gânduri apar, ele nu trebuie urmate ci trebuie să ne întrebăm „Cui îi apar aceste gânduri?”. Nu are importantă câte gânduri apar. De fiecare dată când un gând apare trebuie să ne întrebăm cu seriozitate „Cui i-a apărut acest gând?”. Răspunsul care va veni va fi „Mie”. Apoi dacă se pune întrebarea „Cine sunt eu?”, mintea se va întoarce la sursa sa, iar gândul care a apărut se va linişti. Printr-o practică repetată realizată în această manieră, mintea îşi va dezvolta capacitatea de a rămâne permanent cufundată în propria sa sursă. Când mintea, care este de natură subtilă se exteriorizează prin intermediul creierului şi a organelor de simt apar numele grosiere şi formele. Când ea rămâne în Inimă, numele şi formele dispar. A nu lăsa mintea să se exteriorizeze şi a o păstra interiorizată în Inimă, este ceea ce se numeşte interiorizare (ANTAR-MUKHA). A lăsa mintea să meargă în afara Inimii este cunoscut ca fiind exteriorizare (BAHIR-MUKTA). Astfel, când mintea stă în Inimă, „eul” (egoul) care este sursa tuturor gândurilor va fi eliminat şi Sinele care există de-a pururi va străluci. Orice ar face un asemenea om, el nu va fi impulsionat de ideea egotică de” Eu”. Dacă cineva acţionează în acest fel, toate îi vor apare ca fiind de natura lui JIVA.

12. Mai există oare şi alte metode pentru a linişti mintea?

Alte metode decât acest fel de a ne întreba nu reprezintă metode adecvate. Dacă prin intermediul altor metode se va încerca un control al mintii, mintea ne va părea că este controlată, dar va continua să existe şi mai departe. Prin controlul respiraţiei, de asemenea, mintea va deveni liniştită. Dar ea va fi liniştită doar atâta timp cât

respiraţia rămâne controlată. Când respiraţia va fi reluată, mintea de asemenea va reîncepe să se mişte şi va hoinări, împinsă fiind de impresiile reziduale care se află în ea.

Sursa este aceeaşi atât pentru minte cât şi pentru respiraţie. Într-adevăr, gândul este natura reală a mintii. Gândul de „eu” este primul gând din minte şi cu el apare egoul. Acolo de unde egoul îşi trage originea, respiraţia de asemenea îşi trage originea. Deci când mintea devine liniştită, respiraţia este controlată, mintea devine liniştită. Dar în starea de somn profund fără vise, deşi mintea devine liniştită, respiraţia nu se opreşte. Aceasta se întâmplă datorită voinţei lui Dumnezeu, pentru a putea fi păstrat corpul fizic şi pentru ca ceilalţi oameni să nu trăiască cu impresia că fiinţa a murit. În starea de veghe şi în SAMADHI atunci când mintea devine liniştită, respiraţia este controlată. Respiraţia este forma grosieră a mintii. Până în momentul morţii, mintea păstrează respiraţia în corp; când corpul moare, mintea îşi ia şi respiraţia odată cu plecarea ei. Deci exerciţiul de control al respiraţiei este doar un sprijin pentru a face mintea să devină liniştită (MANONIGRAMA); acest exerciţiu nu va distruge mintea (MANONASA). Întocmai precum practica controlului respiraţiei, meditaţia făcută pe formele lui Dumnezeu, repetarea de MANTRE, postul alimentar, etc. nu sunt decât ajutoare pentru a face mintea liniştită. Prin intermediul meditaţiei asupra formelor lui Dumnezeu şi prin repetarea de MANTRE, mintea devine focalizată. De obicei, mintea hoinăreşte în permanentă. Tot astfel precum atunci când unui elefant îi este dată o frânghie pe care să o apuce cu trompa el va începe să meargă după noi ţinându-se de frânghie şi de nimic altceva, tot astfel, când mintea este ocupată cu un nume sau cu o formă ea se va „apuca” doar de aceasta. Când mintea se diversifică sub forma nenumăratelor gânduri, fiecare gând devine lipsit de forţă; când însă gândurile se dizolvă, mintea devine focalizată şi puternică. Pentru o asemenea minte, căutarea Sinelui prin

intermediul întrebării „Cine sunt eu?” devine uşoară. Dintre toate regulile restrictive ce ajută la liniştirea mintii, cea în legătură cu consumarea în exclusivitate a hranei SATTVAICE în cantităţi moderate este cea mai importantă. Respectând această regulă, calitatea SATTVAICĂ a minţii va creşte şi acest lucru va fi foarte util în căutarea Sinelui prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?”.

13. Impresiile reziduale (gândurile) despre obiecte apar fără sfârşit, precum valurile unui ocean. Când vor fi eliminate toate aceste gânduri?

Pe măsură ce meditaţia asupra Sinelui ajunge la nivele din ce în ce mai înalte, gândurile vor fi treptat distruse.

14. Este posibil ca aceste impresii reziduale ale obiectelor, care provin chiar din alte existente, dintr-un timp fără început, aşa cum este timpul însuşi, să fie dizolvate astfel încât fiinţa să rămână cufundată în puritatea Sinelui?

Fără a-ţi mai pune problema dacă „Este posibil sau nu?” trebuie să te păstrezi cu perseverentă într-o stare de meditaţie asupra Sinelui. Chiar dacă cineva este un mare păcătos, el nu va trebui să se îngrijoreze plângându-se „Vai, sunt un păcătos, cum as putea atinge eu eliberarea?”; el va trebui să renunţe complet la gândul „Sunt un păcătos” şi să se dăruiască cu fervoare în meditaţia asupra Sinelui. Cu siguranţă, astfel va reuşi să atingă Realizarea Ultimă. Nu există două minţi – una bună şi una rea. Impresiile reziduale sunt de două feluri – pozitive şi negative. Când mintea este sub influenta impresiilor pozitive este numită bună, iar când este sub influenta impresiilor negative este considerată rea.

Nu va trebui să-i permitem mintii să se îndrepte către obiectele lumeşti şi către lucrurile care îi preocupă pe oamenii ignoranţi. Oricât de rău ar fi omul de lângă tine, nu trebuie să îndrepţi ura asupra lui. Atracţia posesivă şi ura vor trebui amândouă evitate. Tot ceea ce o fiinţă dă

celorlalţi, ea dă Sinelui său Suprem. Dacă acest adevăr este înţeles, cine va mai putea să nu dăruiască totul celorlalţi? Când Sinele se dezvăluie, totul se dezvăluie; când mintea devine liniştită totul devine liniştit. Pe măsură ce ne purtăm cu mai multă umilinţă, vom putea genera din ce în ce mai mult bine. Dacă mintea devine tăcută putem trăi fericiţi oriunde.

15. Cât timp va trebui practicată introspecţia, calea de evoluţie spirituală prin întrebarea „Cine sunt eu?”

Atât timp cât în minte se mai păstrează impresii ale obiectelor exterioare sau interioare, întrebarea „Cine sunt eu?” este necesară. Pe măsură ce gândurile răsar, ele vor fi distruse imediat, chiar în locul lor de origine, prin intermediul acestei întrebări. Dacă ne păstrăm în contemplarea Sinelui neîntrerupt până ce Sinele a fost recunoscut, doar atunci putem renunţa la această întrebare. Atâta timp cât mai există duşmani în interiorul fortăreţei, ei vor continua să atace fortăreaţa, dar dacă ei sunt distruşi imediat ce apar, fortăreaţa va fi în totalitate sub stăpânirea noastră.

16. Care este natura Sinelui?

Ceea ce există cu adevărat este doar Sinele. Lumea şi sufletul individual apar în acest Sine (precum sideful în scoica ce va naşte o perlă); lumea şi sufletul individual apar şi dispar în acelaşi timp.

Sinele este acolo unde în mod absolut nu există niciun gând despre „Eu”. Acesta (Sinele) este numit „Tăcere”. Sinele însuşi este lumea, Sinele însuşi este „Eul”, Sinele însuşi este Dumnezeu; totul este SHIVA, totul este Sine.

17. Nu este totul lucrarea lui Dumnezeu?

Fără dorinţă sau efort, Soarele răsare; şi numai în prezenta acestuia, pietrele preţioase strălucesc, lotusul înfloreşte şi apa se evaporă; oamenii îşi realizează diferitele lor activităţi şi apoi se odihnesc. Precum pilitura de fier se mişcă şi se ordonează în prezenţa magnetului,

doar în virtutea prezentei lui Dumnezeu, sufletele guvernate de cele trei funcţii cosmice sau de încincita activitate divină îşi realizează acţiunile şi apoi se odihnesc, în concordantă cu KARMA proprie. Dumnezeu nu impune; nicio KARMA nu îl poate atinge. Este la fel cum acţiunile lumeşti nu afectează Soarele sau precum activitatea celorlalte patru elemente (pământ, apă, foc, aer) nu afectează eterul atotpătrător.

18. Dintre toţi cei care se dăruiesc prin devoţiune lui Dumnezeu cine este cel mai de admirat?

Cel care este dăruit Sinelui care cu adevărat este Dumnezeu, este cel mai devotat lui Dumnezeu. A te dărui lui Dumnezeu înseamnă a rămâne mereu cufundat în Sine fără a lăsa să apară niciun alt gând în afară de gândul fată de Sine. Oricâte probleme i-am lăsa lui Dumnezeu, El le suportă pe toate. Din moment ce puterea Supremă a lui Dumnezeu face toate lucrurile să se mişte, de ce oare noi, fără a ne supune Lui, ne preocupăm în mod constant de gânduri de genul „ce ar trebui făcut şi cum şi ce nu ar trebui să facem şi cum să nu facem?”. Ştim că un tren cară toate bagajele, aşa că, după ce ne-am suit în el, de ce ar mai fi necesar în continuare să ne cărăm pe cap cu efort micul nostru bagaj, în loc să îl punem jos în tren şi să ne simţim astfel uşuraţi?

19. Ce este nonataşamentul?

A distruge gândul în momentul în care acesta apare, fără ezitare, fără a mai lăsa vreun reziduu, chiar în locul în care gândul îşi are originea, aceasta înseamnă nonataşament. La fel cum un căutător de perle îşi agată de brâu o greutate şi se scufundă până pe fundul mării şi de acolo adună perle, tot astfel fiecare dintre noi trebuie să fie înzestrat cu nobila calitate a nonataşamentului pentru a se cufunda astfel în interiorul său de unde să obţină Perla Sinelui.

20. Este posibil pentru GURU să realizeze prin propria sa voinţă eliberarea unui discipol?

GURU nu va face decât să arate calea către eliberare; el nu va aduce prin el însuşi un suflet la starea de eliberare.

Într-adevăr, Dumnezeu şi GURU nu sunt diferiţi. La fel cum prada căzută în ghearele tigrului nu are nicio scăpare, tot astfel cei care intră în sfera privirii plină de graţie a unui GURU vor fi eliberaţi cu ajutorul guru-ului şi nu se vor mai rătăci; totuşi fiecare va trebui să-şi urmeze prin propriul său efort calea revelată de Dumnezeu sau GURU şi să atingă eliberarea. Nimeni nu se poate autocunoaşte decât prin proprii săi ochi ai cunoaşterii şi nu cu ai altora. Cel care este RAMA solicită oare ajutorul unei oglinzi pentru a şti că el este RAMA?

21. Este necesar pentru cel care caută eliberarea să cerceteze natura categoriilor fundamentale ale manifestării (TATTVE)?

La fel precum cel care vrea să arunce gunoiul nu are nevoie să îl analizeze şi să vadă cum este, tot astfel cel care vrea să cunoască Sinele nu are nevoie să ţină cont de numărul de TATTVE sau să le cerceteze caracteristicile; tot ceea ce trebuie să facă este să elimine împreună toate TATTVA-ele care îi ascund Sinele. Lumea trebuie să fie considerată iluzorie precum un vis.

22. Există vreo diferenţă între starea de veghe şi starea de vis?

Starea de veghe durează mai mult timp, iar visul este mai scurt; în afară de această diferenţă nu mai există o alta. La fel cum starea de veghe pare a fi reală când suntem treji, tot astfel se întâmplă să ni se pară într-un vis atunci când visăm. În vis mintea ia un alt corp. Atât în starea de veghe cât şi în cea de somn gândurile, numele şi formele apar simultan.

23. Pentru cei care caută eliberarea este util să citească cărţi?

Toate textele sacre afirmă că pentru a atinge eliberarea trebuie ca mintea să devină liniştită; deci

concluzia acestor învăţături este că mintea va trebui făcută să devină liniştită; odată ce acest lucru a fost înţeles nu mai este nevoie să citim la nesfârşit. Pentru a linişti mintea nu trebuie decât să căutăm în interiorul nostru ceea ce este Sinele; cum ar putea fi făcută această căutare citind cărţi? Trebuie să ne cunoaştem propriul Sine cu propriul ochi al înţelepciunii. Sinele este în interiorul celor cinci învelişuri – corpul fizic (ANNAMAYAKOSHA); corpul eteric (PRANAMAYAKOSHA); corpul astral (MANOMAYAKOSHA); corpul mental (VIJNANAMAYAKOSHA) şi corpul cauzal (ANANDAMAYAKOSHA), în timp ce cărţile sunt înafara lor. Deoarece Sinele trebuie căutat prin eliminarea celor cinci învelişuri (corpuri), este inutil să-l căutăm în cărţi. Vine un timp când fiecare trebuie să uite tot ceea ce a învăţat.

24. Ce este fericirea?

Fericirea este însăşi natura Sinelui; fericirea şi Sinele nu sunt diferite. Nu există fericire în obiectele lumii. Datorită ignorantei noastre ne imaginăm că primim fericire de la obiectele exterioare. Când mintea se îndreaptă spre exterior noi nu experimentăm decât suferinţă. Într-adevăr, când dorinţele ei sunt împlinite, ea se întoarce în propriul ei loc şi se bucură de fericirea că este Sinele. Tot astfel, în stările de somn, SAMADHI şi leşin (pierderea cunoştinţei) şi când obiectul dorit este obţinut sau obiectul neplăcut este eliminat, mintea devine orientată către interior şi se bucură de pura fericire a Sinelui. Astfel, mintea se mişcă fără odihnă plecând de la Sine şi întorcându-se către acesta în mod repetat. Sub copac, la umbră este plăcut, dar sub cerul liber căldura este insuportabilă. O persoană care a călătorit prin arşiţa soarelui simte bucuria răcorii când ajunge la umbră. Cel care continuă să meargă de la umbră la Soare şi apoi la umbră şi iar la Soare este un ignorant. Un înţelept stă în permanentă la umbră. În mod similar, mintea celui care cunoaşte adevărul ultim nu îl părăseşte pe BRAHMAN (Supremul Absolut Divin). Mintea unui om ignorant din

contră se îndreaptă către lume, suferă si apoi pentru o scurtă perioadă se întoarce către BRAHMAN pentru a experimenta fericirea. De fapt ceea ce este considerată a fi lumea, nu este decât gând. Când lumea dispare, adică atunci când nu există gânduri, mintea trăieşte fericirea; când lumea apare mintea se îndreaptă către suferinţă.

25. Ce este înţelegerea (viziunea, pătrunderea) înţelepciunii (JNANA-DRISTI)?

A rămâne liniştit este ceea ce este numit JNANA-DRISTI. A rămâne liniştit înseamnă a-ţi stabili ferm mintea în Sine. Telepatia, cunoaşterea întâmplărilor din trecut, prezent şi viitor şi clarvederea nu constituie JNANA-DRISTI.

26. Care este relaţia dintre starea fără dorinţe şi înţelepciune?

Starea fără dorinţe este înţelepciune. Cele două nu sunt diferite, sunt unul şi acelaşi lucru. Starea fără dorinţe înseamnă a stăpâni mintea, împiedicând-o să se orienteze către obiecte. Înţelepciunea înseamnă apariţia a ceea ce nu este obiect. Cu alte cuvinte, a nu căuta nimic altceva decât Sinele înseamnă detaşare sau stare fără dorinţe; înţelepciunea înseamnă a nu părăsi Sinele.

27. Care este diferenţa dintre metoda autoanalizei (prin întrebarea „Cine sunt eu?”) şi meditaţie?

Metoda autoanalizei (prin întrebarea „Cine sunt eu?”) constă în a-ţi retrage mintea în Sine. Meditaţia constă a trăi faptul că Sinele este BRAHMAN, pură existentă, pură conştiinţă, pură beatitudine.

28. Ce este eliberarea?

A realiza o căutare profundă asupra naturii Sinelui care este ascuns de ignorantă şi a-i înţelege adevărata sa natură înseamnă a atinge eliberarea.

Cunoaşterea Sinelui (SAD VIDYA). Invocaţie

1) Dacă Realitatea Ultimă nu ar fi în noi, s-ar putea ajunge la cunoaşterea fiinţei Divine? Eliberată de orice

gând, Realitatea Ultimă sălăşluieşte în Inimă, fiind sursa tuturor gândurilor. O numim deci Inimă. Cum am putea s-O contemplăm? A rămâne mereu în Inimă înseamnă a o contempla.

2) Cei care manifestă o teamă intensă fată de moarte, caută refugiu la picioarele Divinului care este dincolo de moarte şi naştere. Atunci, aceşti oameni fiind morţi fată de ei înşişi (fată de aspectele inferioare ale egoului şi faţă de orice posesiune), cum ar putea să mai fie afectaţi de gândul morţii? Ei sunt nemuritori, căci Sinele este etern.

1. Din percepţia reală a lumii decurge acceptarea unui principiu primordial unic, cu puteri nelimitate. Imagini având nume şi forme, spectatorul şi ecranul pe care acesta priveşte imaginile, cât şi lumina gratie căreia el vede, toate acestea sunt doar El însuşi – Principiul Unic.

2. Toate religiile postulează trei principii de bază: lumea, individul şi Dumnezeu. În toate acestea trei, doar Realitatea Supremă Unică se manifestă. Poţi spune: „Acestea trei sunt în mod real trei principii distincte” doar atâta timp cât egoul subzistă. Dar, transcenzând egoul limitat iluzoriu şi trăind starea iluminatorie de înţelegere a naturii noastre reale ultime, în care egoul dispare, realizăm starea perfectă în care totul ne apare ca fiind Unicul, Realitatea Supremă.

3. Cât este de folositor pentru noi să ne întrebăm dacă lumea este reală sau este doar o simplă aparentă iluzorie, dacă lumea este conştientă sau nu, dacă este bucurie sau durere?

4. În starea în care abandonăm punctul de vedere limitat, ridicându-ne deasupra lumii, recunoaştem Divinul şi abandonăm orice noţiune de unitate sau dualitate, de Sine sau de ego.

Dacă Sinele ar avea formă, în mod corespunzător, lumea şi Dumnezeu ar părea, de asemenea că au formă; dacă Sinele ar fi fără formă, cine ar mai putea svadă forma lui Dumnezeu şi a lumii, şi cum? Fără ochi poate fi văzut

un obiect? Sinele atotvăzător este Ochiul, iar acest Ochi este ochiul infinitului.

5. Corpul este o formă compusă din cinci învelişuri. Deci toate cele cinci învelişuri sunt implicate în noţiunea de corp.

Poate exista lumea separată de corp? Fără corp, a putut vedea cineva lumea?

6. Lumea nu este nimic altceva decât o manifestare obiectivă de concepţii condiţionate de cele cinci organe de simt.

Deoarece prin intermediul acestor cinci organe de simt un mental unic concepe existenta lumii, lumea nu este nimic altceva decât acest mental. În afara mentalului, ar putea exista lumea?

7. Deşi lumea şi cunoaşterea sa rămân, răsar şi dispar împreună, totuşi lumea nu poate fi percepută decât prin intermediul cunoaşterii mentalului. Doar perfecţiunea în care lumea şi cunoaşterea se nasc şi dispar, care străluceşte fără să răsară şi să apună, este Realitatea Ultimă.

8. Oricare ar fi numele şi forma sub care este adorat Divinul, acestea nu sunt decât mijloace de a-L realiza dincolo de nume şi formă. Adevărata Realizare este doar aceea prin care Sinele individual se recunoaşte în Divin, atingând pacea şi realizând identitatea cu El.

9. Dualitatea subiect-obiect şi triada observator-observaţie-observat nu pot exista decât fiind susţinute de Realitatea Unică. Dacă ne întoarcem către interior în căutarea acestei Realităţi Ultime, toate celelalte aspecte dispar. Cei care văd aceasta, sunt cei ce cunosc înţelepciunea. Niciodată ei nu sunt supuşi dualităţii.

10. Cunoaşterea obişnuită este mereu însoţită de ignorantă, iar ignoranta este însoţită de cunoaşterea obişnuită limitată; singura adevărată Cunoaştere este cea prin care este cunoscut Sinele. El poate fi realizat căutând

să înţelegem ceea ce înglobează cunoaşterea şi ignoranta.

11. A cunoaşte tot restul fără a-ţi cunoaşte Sinele esenţă individual, deci fără a cunoaşte Cunoscătorul însuşi, nu este oare o dovadă a ignorantei?

Atunci când este cunoscut Sinele, care este substratul cunoaşterii obişnuite şi al ignorantei, cunoaşterea obişnuită şi ignoranta dispar.

12. Adevărata Cunoaştere este doar aceea în care nu este nici cunoaştere obişnuită, nici ignorantă. Ceea ce este cunoscut în mod obişnuit nu este Cunoaştere adevărată. Doar Sinele străluceşte şi nu există nimic altceva de cunoscut decât Sinele. El singur este Cunoaşterea. El nu este vid.

13. Sinele, care este Cunoaşterea adevărată, este Realitatea Unică; cunoaşterea multiplicităţii este o falsă cunoaştere. Nici chiar această falsă cunoaştere, care este de fapt ignoranta, nu poate exista ea însăşi separată de Sine, care este Adevărata Cunoaştere. Varietatea ornamentelor din aur este ireală deoarece niciunul dintre ele nu poate exista fără aurul din care toate sunt făcute.

14. Dacă vorbim la persoana întâi, se manifestă, de asemenea, şi persoana a doua şi a treia. Dacă căutăm natura reală a persoanei întâi şi o recunoaştem, atunci pierderea noţiunii de „eu” antrenează pierderea noţiunii de „tu” şi „el”. starea care rezultă, ce străluceşte în Divin, este starea naturală a fiecăruia, este Sinele.

15. Trecutul şi viitorul nu pot exista decât în raport cu prezentul. De altfel, atunci când ele însele se manifestă, nu sunt altceva decât prezent.

A dori să determini natura trecutului şi a viitorului ignorând prezentul în sine este echivalent cu a vrea să numeri fără a cunoaşte numărul unu care exprimă începutul.

16. Ce ar deveni fără noi timpul şi spaţiul? Dacă ne identificăm cu corpul, vom fi supuşi timpului şi spaţiului,

dar suntem noi oare corpul? Noi suntem Unicul, neschimbat acum, atunci şi pentru totdeauna, aici, acolo şi pretutindeni. Prin urmare noi suntem Sinele pur, dincolo de timp şi spaţiu.

17. Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care L-au realizat, cuvântul „eu” se referă la corp. Însă pentru cei care nu au realizat Sinele, cuvântul „eu” se limitează la corp, în timp ce pentru cei care au realizat Sinele, care cuprinde şi pătrunde şi pătrunde şi corpul, cuvântul „eu” străluceşte precum Sinele nelimitat.

18. Pentru cei care nu au realizat Sinele, ca şi pentru cei care L-au realizat, Adevărul este limitat la forma acestei lumi, în timp ce pentru cei care L-au realizat, Adevărul străluceşte în perfecţiunea fără formă care este însuşi substratul lumii. Acestea sunt toate diferenţele între ei.

19. Numai cei care nu cunosc sursa ultimă a destinului şi a liberului arbitru discută, dorind să afle care dintre ele acţionează asupra celuilalt. Cei care cunosc Sinele ca sursă unică a destinului şi a liberului arbitru, sunt eliberaţi de acestea două. Cum ar mai putea ei să se lase prinşi într-o discuţie privind aceste probleme?

20. Cel care îl vede pe Dumnezeu fără a vedea Sinele, nu vede decât o imagine mentală. Cel care vede Sinele, îl vede pe Dumnezeu. Cel care, anihilându-şi complet simţul egoului, vede Sinele, L-a găsit pe Dumnezeu deoarece Sinele nu există separat de Dumnezeu.

21. Care este semnificaţia reală a scrierilor sacre ce afirmă că dacă ai cunoscut Sinele, L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? L-ai cunoscut pe Dumnezeu? Cum poate fi cunoscut propriul Sine? Şi deoarece suntem o fiinţă unică, dacă nu ar putea fi cunoscut Sinele, cum ar putea fi cunoscut Dumnezeu? De aceea trebuie să-I devenim ofranda dăruită în sacrificiu.

22. Divinul iluminează şi străluceşte în interiorul acestuia. În afară de orientarea spre interior a mentalului

şi fixarea lui continuă asupra Divinului, nu există alt mijloc de a-L cunoaşte pe Dumnezeu cu ajutorul mentalului.

23. Nu corpul este cel care se numeşte „Eu”. Nimeni nu poate susţine că în starea de somn profund, „Eu” încetează să mai existe. Acolo de unde acest „Eu” îşi are izvorul, tot restul îşi are izvorul. Cercetaţi cu luciditate mentală locul din care acest „Eu” izvorăşte.

24. Nu corpul fizic este cel care se autodenumeşte „Eu”, şi nici Realitatea Supremă a Conştiinţei (care fiind absolută nu se manifestă). Intre cele două, la limita corpului fizic, ceva izvorăşte în calitate de „Eu”. Acest ceva este cunoscut sub numele de CHID-JADA-GRANTHI (nodul dintre Conştiinţă şi materie inertă) fiind numit totodată şi suflet, corp subtil, ego, SAMSARA, mental şi aşa mai departe.

25. El se manifestă fiind asociat unei forme şi se menţine atâta timp cât mai există o formă. Având formă, el se hrăneşte şi creste. Dar dacă îl cercetăm cu atenţie, acest fals spirit, care nu are formă proprie, îşi abandonează stăpânirea sa asupra formei şi se dizolvă.

26. Dacă egoul există, tot restul există de asemenea. Dacă egoul nu există, nimic altceva nu există în experienţa empirică. Cu siguranţă, egoul este totul în experimentarea lumii. Deci a căuta ceea ce este acest ego reprezintă fundamentul renunţării la tot.

27. Starea în care sentimentul egoului nu izvorăşte este starea reală de existentă. Fără căutarea şi atingerea acestei stări de neizvorâre a sentimentului de „eu”, cum s-ar putea obţine starea de anihilare a individualităţii, de unde sentimentul de „eu” nu mai poate reveni? Fără această realizare, cum poate fi atinsă adevărata stare a fiinţei, în care este realizată identitatea cu Sinele?

28. Precum un om care se scufundă pentru a căuta o comoară ascunsă în apă, tot astfel trebuie să ne scufundăm în noi înşine cu ajutorul unui mental focalizat şi lucid, controlându-ne suflul şi cuvântul, pentru a găsi locul de

origine a sentimentului de „eu”.

29. Singura căutare care conduce la Realizarea Sinelui constă în a înţelege sursa sentimentului de „eu”, cu ajutorul unui mental interiorizat şi fără a pronunţa cuvântul „eu”.

Meditaţia asupra ideii „eu nu sunt acesta”, „eu sunt Acela” poate fi un ajutor în căutare, dar nu poate fi căutarea însăşi.

30. Dacă ne punem mental întrebarea „Cine sunt eu?”, eul individual se va nărui, confuz, în momentul în care este atinsă Inima spirituală şi imediat Realitatea Ultimă se manifestă spontan sub aspectul „Eu-Eu”. Dar deşi ea se revelează sub aspectul de „Eu”, acesta nu este egoul, ci Fiinţa perfectă, Sinele Absolut.

31. Ce ar mai rămâne de realizat pentru cel care, după ce şi-a dizolvat egoul, este cufundat în beatitudinea Sinelui? Conştiinţa sa este în Sine şi nimic altceva. Cine ar putea să înţeleagă această stare?

32. Dacă scrierile sacre afirmă „Acela eşti tu”, a medita asupra ideii „Eu sunt Acela şi nu acesta” nu este decât un semn de slăbiciune mentală, deoarece noi suntem etern Acela, Sinele. Tot ceea ce avem de făcut este de a căuta Sinele care este ceea ce există cu adevărat, Martorul.

33. Este, de asemenea, la fel de absurd a spune „Eu nu am realizat Sinele” ca şi a spune „Eu nu am realizat Sinele”. Ar putea exista doi „Sine”, din care unul (Sinele) să fie obiectul căutării celuilalt (cel care afirmă „Eu”)? Adevărul accesibil experienţei spirituale a fiecăruia este că nu există decât un singur Sine.

34. Din cauza iluziei născute din ignorantă, oamenii, în loc să recunoască şi să realizeze plenar Sinele, care este întotdeauna şi pentru toţi Realitatea inerentă dominând prin propria sa natură în centrul Inimii, caută să afle dacă el există, dacă el are o formă sau nu dacă este dual sau nondual.

35. A căuta şi a te stabili în Realitatea Ultimă care este Realizarea eternă, este singura Realizare. Toate celelalte realizări (SIDDHIS) sunt asemănătoare cu cele care se derulează în vis. Ar putea ele să apară reale celui care s-a trezit din somn? Ar putea ele să îi însele pe cei care au atins Realitatea ultimă şi s-au eliberat de MAYA (iluzia)?

36. Doar în cazul în care survine ideea „eu sunt corpul”, meditaţia asupra ideii „eu nu sunt acesta, eu sunt Acela” ne poate ajuta să rămânem detaşaţi de corp. De ce trebuie noi să gândim mereu „eu sunt Acela?”. Este necesar pentru un om să întreţină ideea „eu sunt un om”? De fapt, nu suntem noi întotdeauna Acela?

37. Afirmaţiile: „dualitatea în curs de a fi cucerită, nondualitatea în afara Realizării Ultime” sunt la fel de false. Atunci când se realizează o cercetare (în dualitate), ca şi atunci când a fost găsit Sinele, cine altul realizează aceasta, dacă nu „cel de-al zecelea om”?[1]

38. Atâta timp cât omul acţionează ataşat, el recoltează de asemenea fructele acţiunilor sale, dar atunci când el realizează Sinele căutând să înţeleagă cine este cel care acţionează cu adevărat, simţul său de a fi cel care acţionează dispare şi tripla KARMA[2] este terminată. Aceasta este starea de eternă eliberare.

---

1 Aceasta face aluzie la o povestire tradițională despre un grup de zece prosti care plecaseră într-o călătorie. La un moment dat ei au trecut un râu și după ce au ajuns pe celălalt mal, au vrut să se convingă că trecuseră toți cu bine. Fiecare a început să numere membri grupului, dar fiecare i-a numărat pe ceilalți nouă și a uitat să se numere pe sine însuși. Gândind că cel de al zecelea om s-a înecat, au început să-l plângă. Tocmai în acel moment trecea pe acolo un călător care i-a întrebat ce se întâmplase. El si-a dat seama imediat de cauza greșelii lor și pentru a-i convinge că nu s-a petrecut nimic rău, i-a pus să treacă prin fata lui și le-a dat, fiecăruia în parte, câte o lovitură în momentul care treceau, cerându-le să numere loviturile.

2 SANKITA, AGAMI și PRARABDHA. Pentru explicarea acestor trei termeni vezi suplimentul la cele 40 de strofe, sutra 33.

39. Atâta timp cât omul se consideră legat, gândurile de înlănţuire şi eliberare persistă. Căutând ceea ce este legat se realizează Sinele etern, desăvârşit şi liber. Când ideea de înlănţuire încetează, ar mai putea să subziste ideea de eliberare?

40. Dacă se spune că eliberarea este de trei feluri, cu formă, sau cu şi fără formă, atunci lăsaţi-mă să vă spun că anularea acestor trei forme de eliberare este singura, adevărata Eliberare.

Supliment la cele 40 de strofe (ANUBANDHAM)

„Acela în care toate aceste lumi se odihnesc, Acela din care ele sunt făcute, Acela care le proiectează, Acela pentru care ele există, Acela din cauza căruia ele apar în existentă şi Acela care este ceea ce ele sunt în mod real – Acela singur este cel Real, Adevărul. Acela este comoara din Inimă.

1. Prezenta în preajma înţelepţilor care au realizat adevărul ne eliberează de ataşamentele simţurilor; aceste ataşamente, odată dispărute, sunt distruse la rândul lor ataşamentele mentalului; cei la care ataşamentele mentalului sunt de asemenea distruse devin unul cu Acela (Sinele) care este imuabil. Ei ating eliberarea în această viaţă. Preţuiţi tovărăşia unor asemenea înţelepţi.

2. Această Stare Supremă, obţinută aici şi acum prin prezenta în preajma înţelepţilor şi prin meditaţie profundă proprie căutării Sinelui în Inimă, nu poate fi obţinută cu ajutorul unui profesor obişnuit, sau prin cunoaşterea scrierilor sfinte nici prin acţiuni merituoase şi nici prin orice alt mijloc.

3. Dacă ne aflăm în preajma înţelepţilor şi asimilăm în mod direct învăţătura lor, la ce ne-ar mai putea folosi diferitele discipline individuale? Spuneţi-mi ce rost mai are un evantai atunci când suflă vântul dulce şi proaspăt din sud.

4. Agitaţia mentală şi excitarea corporală sunt calmate prin influenta lunii. Mizeria şi suferinţa sunt eliminate cu ajutorul arborelui KALPAKA[3]; păcatele sunt spălate prin îmbăierea în apele sacre ale Gangelui. Însă toate aceste nenorociri sunt eliminate dintr-o dată prin simplul DARSHAN (învăţături orale) al unui înţelept fără egal.

5. Nici apa sfântă a locurilor de pelerinaj, nici icoanele şi reprezentările divine făcute din pământ sau piatră nu ar putea fi comparate cu privirea plină de gratie a înţeleptului. Acestea nu purifică decât după un timp îndelungat, pe când simpla privire plină de bunăvoinţă a unui înţelept este suficientă pentru a realiza spontan purificarea.

6. Discipolul: Cine este Dumnezeu?

Maestrul: Cel care cunoaşte mentalul.

Discipolul: Mentalul meu este cunoscut de Spiritul meu?

Maestrul: Deoarece SHRUTIS-urile (scrierile sacre) afirmă: „Cunoscătorul e Unul”, tu (în calitate de cunoscător al mentalului) eşti cu adevărat Dumnezeu.

7. Maestrul: Cine este după părerea ta, cel ce aduce lumina?

Discipolul: Soarele este lumina zilei, lampa este lumina nopţii.

Maestrul: Care este lumina care percepe această lumină?

Discipolul: Această lumină este intelectul (BUDDHI).

Maestrul: Care este Lumina care cunoaşte intelectul?

Discipolul: Aceasta este Eul Suprem (Sinele).

Maestrul: (Deci) tu eşti Lumina supremă a (tuturor) luminilor.

Discipolul: Eu sunt Acela (Sinele) (TAT TWAM ASI).

---

3 KALPAKA = arbore celest care acordă toate favorurile solicitate prin rugăciune.

8. În interiorul Inimii străluceşte numai BRAHMAN Unicul, în calitate de „Eu-Eu”, ATMAN, conştient de El însuşi. Realizaţi această stare de fuziune constantă în Sine, intrând în Inimă fie printr-o absorbire profundă în interior, prin intermediul căutării de Sine, fie printr-o cufundare în mental, realizată prin intermediul controlului respiraţiei[4]

9. Pura şi inalterabila conştiinţă a Sinelui în Inimă este Cunoaşterea care, prin distrugerea Egoului, conferă Eliberarea.

10. Corpul este inert precum un vas de argilă. Deoarece el nu are conştiinţa lui „eu” şi deoarece în starea de somn profund, fără corp (adică atunci când nu există conştiinţa corpului fizic), noi trăim experienţa stării noastre naturale, corpul nu poate fi „eul”. Atunci cine determină simţul „eului”? De unde provine el? Celor care caută astfel şi care, ajungând să cunoască, se cufundă în Sine, Stăpânul SHIVA ARUNCHARA El însuşi îi răsplăteşte sub forma conştiinţei divine a lui „eu sunt Acela”, stabilită în lăcaşul Inimii.

11. Cine este născut? Să ştiţi că este născut cu adevărat doar acela care căutând prin intermediul întrebării: „de unde sunt eu născut?” se naşte în sursa propriei sale fiinţe. Înţeleptul Suprem se naşte în el pentru eternitate şi atunci fiinţa se naşte în fiecare zi şi-n fiecare clipă.

12. Eliminaţi ideea „eu sunt acest corp neînsemnat”. Meditaţi şi realizaţi Sinele care este beatitudine eternă. A încerca să cunoşti Sinele ataşându-te totodată de corp, este ca şi cum ai lua un crocodil drept plută pentru a

4 Această strofă a fost scrisă în următoarele circumstanțe deosebite: În tinerețea sa, discipolul SHRI JAGADVESA SHASTRI l-a vizitat pe BHAGAVAN (RAMANA MAHARISHI) în peștera de la VIRUPAL și a vrut să rezume învățăturile lui SHRI RAMANA în câteva versuri esențiale în limba sanscrită. El a început să scrie primele trei cuvinte: „HRIDAYA KUHATA MAAGE”, dar el nu a mai putut-o continua și lăsând foaia de hârtie îndoită într-o carte pe locul lui BHAGAVAN, a plecat să facă o baie. La întoarcere el a găsit întreaga strofă scrisă de BHAGAVAN.

traversa un râu.

13. Actele de caritate şi penitenta, devoţiunea, YOGA, măreţia Cunoaşterii, esenţa, aspiraţia, pacea, adevărul, gratia, tăcerea, Starea Supremă, „moartea fără moarte”, cunoaşterea, renunţarea, eliberarea şi beatitudinea – să ştiţi că toate sunt sinonime desprinderii de conştiinţa ideii „eu sunt corpul”.

14. Singura cale eficientă pentru KARMA, BHAKTI, YOGA şi JNANA este aceea de a căuta cine este cel care are o KARMA (acţiune), o VIBHAKTI (lipsă de devoţiune), o VIYOGA (separare) şi o AJNANA (ignorantă). Prin intermediul acestei investigaţii, egoul dispare şi starea de permanentă cufundare în Sine, în care niciuna dintre aceste atribute negative nu a existat vreodată, subzistă în calitate de Adevăr.

15. Există oameni ignoranţi care neînţelegând că ei înşişi sunt susţinuţi prin Puterea Divină, încearcă să obţină toate puterile supranaturale fără a se gândi la Divin. Ei sunt precum cei şchiopi care spun: „Îmi voi putea învinge duşmanul dacă o să existe cineva care să mă ajute să stau în picioare”.

16. Deoarece atunci când este realizată eliberarea, pacea mentală devine permanentă, cum ar putea cei care îşi ataşează mentalul de puterile paranormale – care sunt atinse doar printr-o activitate mentală – cum ar putea aceştia să se topească în beatitudinea eliberării, care face să înceteze agitaţia mentală?

17. Dumnezeu poartă povara lumii. Să ştiţi că egoul efemer care pretinde că poartă această povară este precum un personaj sculptat la intrarea unui templu care pare că îi suportă greutatea. A cui poate fi greşeala dacă un călător, în loc să-şi pună bagajul în maşina care este făcută pentru a purta greutatea, îl plasează pe propriul său corp, simţindu-i el singur greutatea?

18. Între cei doi sâni, sub zona pieptului, deasupra abdomenului, există 6 puncte de culori diferite. Dintre

acestea, unul seamănă cu un boboc de crin şi se găseşte la două degete depărtare de zona centrală, spre dreapta. Aceasta este Inima[5].

19. Ea este răsturnată, iar în interior există o gaură minusculă în care se află în mod constant un întuneric fără fund, precum şi tendinţele latente, etc. Aici se găseşte suportul întregului sistem nervos. Acesta este locul forţelor vitale ale mentalului şi ai luminii conştiinţei.

20. Această Divinitate ce străluceşte în calitate de „EU" în lăcaşul Inimii Lotus este adorată ca fiind Stăpânul GUHESA. Atunci când, gratie unei practici intensive, BHAVANA (adică a fi în armonie cu Acela – cu Sinele), ideea „eu sunt El", adică „eu sunt acest GUHESA", este atât de ferm stabilită încât noţiunea de eu este profund înrădăcinată în minte şi atunci când se rămâne în permanentă în fuziune cu însăşi această divinitate, ea elimină în consecinţă ignoranta, cu alte cuvinte ideea „eu sunt corpul trecător" este disipată precum Întunericul în fata Soarelui ce răsare.

21. Spune-mi despre ceea ce este descris ca Inimă a tuturor oamenilor din această lume, în care, ca într-o mare oglindă, acest întreg Univers este perceput prin reflexie", l-a întrebat într-o zi RAMA pe înţeleptul VASISHTA. Acesta din urmă i-a răspuns: După o adâncă cercetare de sine, cei înţelepţi au spus că Inima la toate fiinţele umane este dublă".

22. Ascultă şi înţelege caracteristicile celor două Inimi, una trebuind să fie reţinută şi cealaltă eliminată în practica spirituală. Organul numit „inimă" care este situat într-un loc special în regiunea pieptului din corpul fizic trebuie eliminat. Inima care are forma Cunoaşterii absolute trebuie să fie reţinută. Existând atât în interior cât şi în afară, Ea este dincolo de aspectele intern şi extern."

---

5 Aceasta nu se referă la organul musculos situat în stânga, ci la centrul Inimii Spirituale, aflat în partea dreaptă a pieptului.

23. Singură aceea este Inima Supremă şi în Ea există toată această lume. Ea este oglinda tuturor obiectelor şi locul tuturor bogăţiilor. De aici provine cunoaşterea pentru toate fiinţele vii şi doar această cunoaştere este considerată a fi Inima. Aceasta nu este o parte a corpului trecător care este insensibil precum o piatră la aspectele ultime".

24. „Deci distrugerea tendinţelor latente ale mentalului are loc spontan, ca efect al eforturilor realizate pentru a topi egoul în Inima Purităţii Perfecte şi a Cunoaşterii Absolute, eforturi conjugate cu controlul respiraţiei".

25. „Rămânând continuu în Inimă prin intermediul meditaţiei asupra ideii „Eu sunt stăpânul SHIVA care este Pura Cunoaştere, liberă de orice limitare calitativă", se elimină, o, mare erou RAGHAVA, toate ataşamentele egoului".

26. „Cercetând cu detaşare cele trei stări (de veghe, vis şi somn profund) şi stând neclintit în Inima ta în starea Supremă, care este deasupra lor, fiind eliberat de iluzie, joacă-ţi rolul în lume, o erou RAGHAVA! Tu ai găsit în Inimă ceea ce este substratul real care apare apoi în lume sub toate aparentele. Deci, fără a abandona vreodată acest punct de vedere, joacă-ţi rolul în lume aşa cum îţi va place".

27. „Precum cel care mimează entuziasmul şi fericirea, excitarea şi ura, precum cel care se preface că ia o iniţiativă şi simulează efortul, tot astfel joacă-ţi rolul în lume, o, erou RAGHAVA!"

28. Cel care şi-a cucerit simţurile prin starea de înţelepciune este singurul adevărat JNANI, ferm stabilit în cunoaşterea de sine. Numiţi-l Foc al Cunoaşterii, Stăpân al Luminii Cunoaşterii şi Eroul care a învins Moartea.

29. Să ştiţi că strălucirea, inteligenta şi forţa se dezvoltă prin ele însele la cei care au realizat Adevărul, la fel cum frumuseţea şi lumina împodobesc natura odată cu

venirea primăverii.

30. Mentalul care este eliberat de tendinţele latente nu este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el realizează acţiuni, la fel ca persoanele care ascultă o poveste în timp ce mentalul le umblă aiurea. Mentalul care este subjugat de tendinţele latente este în mod real angajat în manifestare, chiar dacă el nu realizează acţiuni, precum o persoană care în vis ascensionează un munte şi cade într-o prăpastie, deşi corpul său rămâne imobil în pat.

31. Pentru JNANI (eliberat) care este detaşat de corpul grosier, stările de activitate, de somn şi de SAMADHI nu semnifică altceva decât înaintarea, oprirea şi deshămarea calului unei căruţe pentru călătorul care este adormit în ea.

32. A Patra Stare, care este dincolo de cele trei stări, este singura Realitate. Ea este cunoscută ca fiind starea transcendentă de „somn conştient”. Cele trei stări aparente nu există în mod real, dar să ştiţi că cea de-a patra, transcenzându-le, este Realul Absolut.

33. A spune că SANCHITA (KARMA acumulată în trecut şi care trebuie să fie consumată în viitor) şi AGAMI (KARMA acumulată în prezent şi care trebuie să fie consumată în existentele viitoare) nu pot fi acumulate de JNANI, dar că PRARABDHA (KARMA care se acumulează în viaţa prezentă) se ataşează totuşi de el nu este decât o afirmaţie pur formală, un răspuns la o întrebare pusă de cei ignoranţi. Să ştiţi că tot astfel cum, după moartea şotului, niciuna dintre soţiile sale nu se poate să nu fie văduvă, tot astfel după distrugerea agentului, niciuna dintre cele 3 KARMAS-uri nu poate subzista ca atare.

34. Pentru bărbaţii cu o slabă putere de înţelegere, femeia, copii şi celelalte constituie familia. Să ştiţi că tot astfel pentru intelectuali există o familie în mentalul lor formată din nenumărate cărţi şi cunoştinţe care reprezintă de fapt un obstacol în YOGA.

35. La ce-ar folosi ştiinţa celor care nu încearcă să

descifreze literele destinului[6] prin întrebarea „De unde provine naşterea noastră, a noastră – cei care nu ne cunoaştem destinul?” Ei au decăzut la nivelul unei maşini vorbitoare. Ce altceva ar putea fi ei, o, ARUNACHALA?

36. Cei care nu sunt instruiţi ating Realizarea Ultimă mai repede decât cei al căror ego nu a dispărut, în pofida ştiinţei lor. Cei inculţi sunt salvaţi de acţiunea implacabilă a demonului infatuării; ei nu sunt prinşi în cursa spre îmbogăţire. Aceasta înseamnă pentru ei mai mult decât înlăturarea unei mari nenorociri.

37. Chiar dacă ar renunţa la lumea întreagă şi ar dobândi întreaga cunoaştere, i-ar fi foarte greu să se elibereze celui care este căzut sub dominaţia acestei josnice prostituate care este linguşirea.

38. Ce altceva poate exista în afară de Sine dacă suntem mereu cufundaţi în Sine, fără a ne depărta de această stare şi fără (a ne individualiza) vreodată pentru a ne diferenţia de alţii? Ce importantă are dacă ceilalţi vorbesc despre noi? Ce contează dacă eşti lăudat sau denigrat?

39. Păstrează în inimă simţul nondualităţii, dar nu-l exprima niciodată în acţiune. O fiule, simţul nondualităţii poate să se aplice celor 3 lumi, dar să ştiţi că în raport cu maestrul nu va trebui niciodată trăit.

40. Într-adevăr eu afirm chintesenţa concluziilor proclamate de filosofia VEDANTA, cu alte cuvinte: când egoul este distrus, el devine Acela şi atunci rămâne doar Sinele, sub forma Conştiinţei Absolute.

Tăcere şi singurătate

Discipolul: Este bine să faci legământul tăcerii?

Maestrul: Tăcerea interioară înseamnă renunţarea la

---

6 Această afirmație evocă concepția conform căreia literele destinului unui om sunt scrise pe fruntea sa. A șterge literele înseamnă a transcende destinul sau KARMA proprie.

tine însuti. Adică vieţuirea în afara egoului.

Discipolul: Singurătatea este o necesitate pentru un SANYASIN?

Maestrul: Singurătatea se află în inima omului. Poţi trăi în iureşul lumii si, cu toate acestea, să-ţi păstrezi o deplină serenitate a mintii. Aceasta înseamnă că trăieşti în singurătate. Un altul trăieşte în pădure, dar nu este în stare să-şi tină în frâu mintea; nu se poate spune despre el că trăieşte în singurătate.

Singurătatea este o atitudine mentală. Fiinţa legată de lucrurile acestei lumi nu poate s-o obţină, indiferent unde s-ar afla; dar acela care este detaşat de lume, trăieşte în singurătate, oriunde s-ar afla.

Discipolul: Ce este MAUNA?

Maestrul: MAUNA este starea care transcende vorbirea şi gândirea. Este meditaţia în care nu există activitate mentală. Ea constă în supunerea mintii. Meditaţia profundă este o vorbire fără de sfârşit. Tăcerea vorbeşte neîncetat, este un etern torent de „limbaj”. Acesta se opreşte atunci când începem să vorbim, căci vorbele pun stavilă acestui „limbaj” mut. Discursuri şi conferinţe pot să-i captiveze pe oameni ore întregi, fără să le fie de vreun folos. Tăcerea însă este permanentă şi face ca întreaga umanitate să evolueze. Tăcerea este însăşi elocventa. Îndrumările verbale nu sunt niciodată atât de elocvente ca tăcerea. Ea însăşi este o continuă elocventă… Este cel mai bun limbaj. Există o stare în care cuvintele încetează, făcându-i loc tăcerii.

Discipolul: Dar atunci, cum ne-am mai putea exprima gândurile pentru a comunica între noi?

Maestrul: Aceasta nu este o necesitate decât atunci când există simţul dualităţii…

Discipolul: De ce nu merge BHAGAVAN să propovăduiască adevărul tuturor oamenilor de pe Pământ?

Maestrul: De unde ştii că n-o fac? A propovădui

înseamnă oare a te urca la tribună ca să ţii cuvântări? A propovădui înseamnă a transmite Cunoaşterea; aceasta nu se poate face cu adevărat decât în tăcere. Ce-ai zice despre un om care ascultă o predică timp de o oră şi pleacă fără să fi ajuns să-şi schimbe viaţa? Comparaţi-l cu acela care se aşează la picioarele unei Sfinte Prezente şi duce cu sine, întorcându-se acasă, un mod de a gândi cu totul nou. Ce este mai bine: să predici cu glas tare dar fără efect, sau să rămâi tăcut, revărsând razele forţei lăuntrice în jurul tău?

Gândeşte-te şi la originea vorbirii. La început este cunoaşterea abstractă, din care purcede egoul. La rândul său, acesta zămisleşte gândirea, iar gândirea dă naştere cuvintelor. Prin urmare, cuvântul este strănepotul Izvorului originar. Şi dacă el este atât de eficient, gândeşte-te de câte ori trebuie să fie mai puternică propovăduirea prin tăcere! Dar oamenii nu înţeleg acest adevăr simplu şi limpede, adevărul experienţei lor de zi cu zi, veşnic, mereu prezent. Acest adevăr este cel al Sinelui.

Există oare cineva care să nu aibă cunoştinţă de Sine? Dar oamenilor nu le place să audă vorbindu-se despre acest adevăr. Ei au nevoie de lumea de dincolo, de cer, de infern şi de reîncarnare. Pentru că ei iubesc mai mult misterul decât Adevărul, religia le dă ceea ce îşi doresc, în speranţa de a-i aduce în cele din urmă la Sine; atunci de ce să nu ne statornicim în El, chiar de acum, aici, în clipa aceasta? Pentru a fi martor altor lumi, sau pentru a face speculaţii pe seama lor, Sinele este absolut necesar; acestea nu sunt diferite de El. Chiar şi atunci când cel ignorant crede că vede obiectele, el nu vede altceva decât Sinele.

Disciplina mentală

Discipolul: Cum pot să-mi disciplinez mintea?

Maestrul: Nicio minte nu trebuie disciplinată dacă realizezi Sinele. Sinele străluceşte când mentalul dispare.

Indiferent dacă mintea unui realizat este activă sau nu, doar Sinele există (cu adevărat) pentru el, căci mintea, corpul şi lumea nu sunt despărţite de Sine. Ar putea oare toate acestea să fie altceva decât Sinele? Atunci când eşti conştient de aceasta, când ai înţeles acest adevăr, pentru ce ţi-ai mai face griji din pricina acestor umbre zadarnice? Cum ar mai putea ele să afecteze Sinele?

Discipolul: Dar dacă mentalul nu este decât o umbră, cum vom putea cunoaşte Sinele?

Maestrul: Sinele este însăşi Inima ce străluceşte prin propria ei lumină. Iluminarea vine din Inimă şi se îndreaptă spre creier, sediul mentalului. Noi privim lumea cu mintea, deci prin lumina reflectată a Sinelui. Lumea este percepută printr-un act al mintii. Atunci când mintea este iluminată, ea este conştientă de lume; dar atunci când mintea este în întuneric, nu este conştientă de nimic. Dacă îţi îndrepţi mintea spre interior, către izvorul iluminării, cunoaşterea obiectivă încetează, şi în Inimă va străluci numai Sinele.

Luna străluceşte pentru că reflectă lumina soarelui. Atunci când soarele asfinţeşte, luna ne ajută să distingem obiectele, datorită luminii pe care o reflectă. Dar atunci când soarele răsare din nou, nimeni nu mai are nevoie de lună, al cărei disc se vede totuşi pe cer.

Mintea şi Inima nu se pot compara. Mintea ne este de folos datorită luminii pe care o reflectă. O folosim pentru a vedea obiectele. Când o întoarcem spre interior, ea se cufundă în Izvorul iluminării, care străluceşte prin el însuşi. Atunci mintea este ca luna în timpul zilei. Când este întuneric, ai nevoie de o lampă ca să faci lumină. Dar atunci când soarele a răsărit, orice lampă a devenit inutilă, căci obiectele sunt vizibile. Pentru a vedea soarele nu ai nevoie de nicio lampă, ajunge numai să-ţi îndrepţi privirea spre astrul luminos al zilei.

Tot astfel, pentru a vedea obiectele, ai nevoie de lumina pe care o reflectă mintea. Pentru a vedea însă

Inima, este de ajuns ca toată atenţia să se îndrepte către ea. Atunci mintea nu mai contează, şi Inima va străluci în toată splendoarea, prin propria ei lumină.

Discipolul: După ce am părăsit ASRAMUL, în octombrie, m-am simţit învăluit, timp de vreo zece zile, de această pace care domneşte în jurul dumneavoastră. În fiecare clipă, chiar şi în timpul celei mai intense activităţi cotidiene, simţeam în adâncul meu această pace în sânul unităţii; era ceva asemănător cu dedublarea conştiinţei, care apare atunci când moţăi în timpul unei conferinţe plicticoase. Apoi totul dispărea şi mă întorceam la obişnuitele fleacuri stupide. Munca nu ne lasă suficient timp pentru meditaţie. Ajunge oare să mă gândesc neîncetat că „Eu sunt" în timp ce muncesc?

Maestrul (după un scurt moment de tăcere): Dacă îţi întăreşti spiritul, această pace va continua fără încetare. Durata ei este proporţională cu forţa mentală dobândită printr-o practică asiduă. O minte astfel „îmbăiată" ajunge repede în stare să urmeze cursul râului. În acest caz, indiferent dacă te afli sau nu în activitate, râul nu va fi nici deviat, nici întrerupt. Nu munca este adevăratul obstacol, ci ideea că tu eşti cel care o face.

Discipolul: Trebuie să facem meditaţii special ca să ne întărim mintea?

Maestrul: Nu, dacă păstraţi mereu în minte ideea că nu este vorba de munca voastră personală. La început trebuie să faceţi eforturi ca să fiţi conştienţi de aceasta tot timpul, dar mai târziu devine un lucru firesc şi continuu. Atunci munca se va face de la sine şi pacea lăuntrică îşi va păstra întreaga puritate.

Meditaţia este adevărata voastră natură.

Acum o numiţi meditaţie pentru că sunteţi distraşi de alte gânduri. Dar atunci când acestea sunt eliminate, rămâneţi singuri – adică în starea de meditaţie, eliberaţi de orice gând. Iar ceea ce încercaţi să dobândiţi prin eliminarea gândurilor este adevărata voastră natură.

Această înlăturare a gândurilor parazite, voi o numiţi meditaţie. Dar atunci când practica ajunge să se aşeze pe baze solide, adevărata natură se manifestă în toată splendoarea, şi descoperim că aceasta este adevărata meditaţie.

Discipolul: Cu cât încercăm mai mult să medităm, cu atât mai puternice devin gândurile parazite!

Maestrul: Da, tot felul de gânduri apar în timpul meditaţiei. E un lucru firesc, pentru că tot ce este ascuns în voi iese atunci la lumină. Dacă toate acestea n-ar fi aduse la suprafaţă, cum am mai putea să le distrugem? Gândurile apar oarecum spontan, pentru ca, în cele din urmă, să dispară, întărind astfel mentalul.

Discipolul: Există momente în care persoanele şi lucrurile capătă o formă vagă, transparentă, ca într-un vis. Nu ne mai dăm seama că ele vin dinafară; suntem conştienţi în mod pasiv de existenta lor, fără să mai le raportăm la noi înşine. Atunci spiritul se scaldă într-o pace profundă.

Oare în astfel de momente suntem pregătiţi să ne cufundă în Sine? Sau o astfel de stare e nesănătoasă, provenind dintr-un fel de autohipnoză? E bine să o întreţinem datorită păcii temporare pe care o aduce?

Maestrul: Există în noi o stare de conştiinţă asociată unei linişti lăuntrice; este exact starea în care trebuie să ajungem. Dar faptul de a pune întrebări cu privire la aceasta fără a fi înţeles că e vorba despre Sine, arată că starea experimentală nu e stabilă, ci întâmplătoare.

Verbul „a se cufunda” se potriveşte atunci când e vorba despre tendinţe extrovertite. Mentalul trebuie dirijat şi introvertit, în aşa fel încât să se cufunde la o adâncime mai mare decât cea aparentelor exterioare. Dar atunci când pacea domneşte ca o regină, fără să umbrească totuşi conştiinţa, mai e oare nevoie să ne cufundăm? Atâta timp cât nu înţelegem că e vorba despre Sine, efortul pentru a ajunge în această stare se poate într-adevăr numi o

„scufundare”. În acest sens putem folosi verbul „a se cufunda” în loc de „a realiza”. În această lumină întrebarea pe care aţi pus-o nu-şi mai are rostul.

Discipolul: Mintea mea continuă să aibă o preferinţă pentru copii, poate că din cauză că forma unui copil este adeseori folosită pentru a personifica Idealul. Cum să fac să depăşesc această preferinţă?

Maestrul: Fixează-te asupra Sinelui. De ce să te mai gândeşti la copii şi la reacţiile tale fată de ei?

Discipolul: Mi se pare că a treia mea vizită la TIRUVANNMALAI mi-a intensificat simţul egoismului şi m-a făcut să meditez mai greu. E întâmplător sau ar fi mai bine să evit astfel de locuri pe viitor?

Maestrul: E imaginar. Acest loc, sau indiferent care altul, se află în tine însuti. Trebuie să pui capăt unor astfel de scorneli: căci locurile, să-ţi fie clar, n-au nimic de-a face cu activităţile spiritului. Asta e valabil şi pentru mediul tău înconjurător; tu nu te afli în el ca urmare a unei alegeri personale. El apare în mod natural şi îţi este impus într-o oarecare măsură. Trebuie să te ridici deasupra, fără să te laşi prins în capcana lui.

(Un băieţel de opt ani şi jumătate vine şi se aşează în camera unde se întâlneau discipolii pe la ora 5 seara, pe când BHAGAVAN era plecat pe Munte. Cât timp a lipsit el, băieţelul a vorbit despre YOGA şi despre VEDANTA într-o tamilă pură, simplu şi literar, cu numeroase citate din învăţăturile Sfinţilor şi din Scripturile Sacre. Atunci când sosi BHAGAVAN, care lipsise trei sferturi de oră, s-a întors, o linişte deplină domnea în încăpere. Copilul a rămas douăzeci de minute în prezenta lui SRI BHAGAVAN fără a scoate o vorbă, dar şi fără a-şi lua privirea de la el. Apoi au început să-i curgă lacrimi din ochi. Le-a şters cu mâna şi a plecat la puţin timp după aceea, spunând că mai are de aşteptat Realizarea Sinelui.

Discipolul: Acest copil este extraordinar! Cum se explică asta?

Maestrul: Caracteristicile ultimei sale vieţi sunt foarte marcante la el. Dar oricât de puternică ar fi amprenta lor, ele nu se pot manifesta decât când mintea e calmă şi împăcată. Toată lumea ştie că atunci când te străduieşti să-ţi trezeşti memoria te confrunţi deseori cu un eşec, în timp ce alteori eşti pur şi simplu străfulgerat de amintiri dacă mintea rămâne liniştită.

Discipolul: Cum putem face ca mintea rebelă să devină calmă şi liniştită?

Maestrul: Întoarceţi-vă la izvorul ei ca s-o faceţi să dispară, sau practicaţi o renunţare totală ca s-o înfrângeţi total. Acest sacrificiu este echivalentul Cunoaşterii Sinelui. Ambele căi implică în mod necesar propria voastră disciplinare. Ego-ul nu se supune decât atunci când recunoaşte prezenta Puterii Supreme.

Discipolul: Cum as putea să scap din SAMSARA, ce pare a fi adevărata cauză a agitaţiei noastre mentale? Renunţarea nu este oare un mijloc eficient pentru a obţine liniştea spiritului?

Maestrul: SAMSARA nu există decât în mintea noastră. Aţi auzit vreodată ca lumea să strige: „Iată-mă, sunt eu, lumea!”? Dacă-ar fi aşa i-am simţi neîncetat prezenta, chiar şi în timpul somnului. Dar cum ea nu există de fapt în timp ce dormim, înseamnă că nu e permanentă. Iar ceea ce nu e statornic n-ar putea avea niciun fel de substanţă. Întrucât lumea n-are niciun fel de realitate în afara Sinelui, acestuia îi este uşor să o supună. Doar Sinele e permanent. Renunţarea constă în a nu confunda Sinele cu non-Sinele. Îndată ce ignoranta care face ca acestea să pară identice este distrusă, non-Eul încetează de a mai exista. Abia atunci apare adevărata renunţare.

Discipolul: Putem munci în lume în mod detaşat chiar şi în absenta unei astfel de renunţări?

Maestrul: Numai un ATMA-JNANI poate fi un bun KARMA-YOGHIN.

Discipolul: BHAGAVAN condamnă filosofia DVAITA?

Maestrul: DVAITA presupune confuzia între Sine şi non-Sine. ADVAITA înseamnă non-identificarea acestora.

Bhakti şi jnana

BHAKTI = Adorare sau devoţiune, o dăruire ardentă către un ideal spiritual.

JNANA = „Cunoaşterea" veritabilă – a experimenta în mod continuu că „Eu sunt BRAHMAN", „totul este Sinele".

Discipolul: SRI BHAGAVATA ne-a învăţat o metodă pentru a-l găsi pe KRISHNA în adâncul Inimii noastre: aceea de a ne închina în fata a tot ceea ce există şi a privi totul ca fiind însuşi Dumnezeu. Poate fi acesta drumul care să ducă la Realizarea Sinelui? Nu este mult mai uşor să-l adorăm pe BHAGAVAN în tot ceea ce mintea noastră descoperă în interiorul şi în afara noastră, decât să investigăm supramentalul prin întrebarea interioară „Cine sunt eu?"

Maestrul: Vă gândiţi la Dumnezeu atunci când îl vedeţi în tot ceea ce există? Cu siguranţă că vă gândiţi la El dacă îl vedeţi pretutindeni în jurul nostru. Păstrându-l pe Dumnezeu în inima voastră ajungeţi la DHYANA; DHYANA este etapa care precede Realizarea Ultimă. Nu există decât o singură Realizare: aceea a Sinelui, în Sine. Ea nu poate să fie exterioară Sinelui, iar DHYANA precede această Realizare, Este Absolut lipsit de importantă dacă practicaţi DHYANA (meditaţia) asupra lui Dumnezeu sau asupra Sinelui, deoarece scopul ultim este acelaşi. În niciun fel nu puteţi scăpa de Sine. Dacă vreţi Să-l vedeţi pe Dumnezeu în tot, nu îl veţi vedea de asemenea, în voi înşivă? Dacă totul este Dumnezeu, nu sunteţi şi voi incluşi în El? Voi înşivă sunteţi Dumnezeu. Este atât de surprinzător faptul că totul este Dumnezeu? Această metodă este indicată în SRI BHAGAVATA şi în alte cărţi. Totodată însă, chiar şi această disciplină spirituală presupune existenta unui martor sau gânditor. Cine este acesta?

Discipolul: Cum poate fi văzut Dumnezeu imanent în toate lucrurile?

Maestrul: A-l vedea pe Dumnezeu înseamnă a fi Dumnezeu. Nu există un „tot” care să fie în afara lui Dumnezeu, în care el ar putea să fie imanent. Numai el există.

Discipolul: Este necesar să citim BHAGAVAD-GITA din când în când?

Maestrul: Mereu.

Discipolul: Care este relaţia dintre BHAKTI şi JNANA?

Maestrul: Starea eternă, constantă şi naturală, care constă în a rămâne în Sine, se numeşte JNANA. Dar pentru a rămâne în Sine trebuie Să iubeşti Sinele. Dumnezeu fiind Sinele, iubirea Sinelui echivalează cu iubirea de Dumnezeu. Numai această iubire este BHAKTI. JNANA şi BHAKTI sunt deci unul şi acelaşi lucru.

Discipolul: Atunci când recit NAMA-JAPA (repetarea unui nume divin) timp de o oră sau mai mult, intru într-o stare comparabilă cu cea a somnului. Apoi mă trezesc şi constat că JAPA mea s-a întrerupt, şi reîncep să o repet.

Maestrul: „Comparabilă cu somnul”. Expresia este corectă. Aceasta este starea naturală. Deoarece deocamdată vă identificaţi cu egoul, consideraţi că această stare naturală care survine în timpul tehnicii de JAPA este ceva care vă întrerupe lucrul cu MANTRA. Trebuie deci să repetaţi această experienţă până când veţi ajunge să înţelegeţi că prin această trăire vă cufundaţi de fapt în starea voastră naturală. Veţi descoperi atunci că JAPA nu este indispensabilă, dar ea va putea continua totodată, într-un mod automatic. Nelămuririle actuale provin dintr-o identificare greşită: vă identificaţi cu mentalul care repetă JAPA. JAPA semnifică a te raporta la un singur gând, eliminând toate celelalte gânduri. Acesta este scopul său şi raţiunea sa de a exista. Ea (JAPA) conduce la DHYANA, iar aceasta sfârşeşte prin Realizarea Sinelui în JNANA.

Discipolul: Cum trebuie să practicăm NAMA-JAPA?

Maestrul: Nu trebuie niciodată să repetăm numele lui Dumnezeu mecanic şi într-un mod superficial fără a avea în adâncul inimii iubirea de Dumnezeu. Repetând numele Său, trebuie să îl invocăm cu fervoare şi să ne abandonăm fără rezerve. numai după acest sacrificiu Numele lui Dumnezeu rămâne constant în om.

Discipolul: De ce folos este atunci să ne dăruim unei căutări spirituale – VICHARA (Investigarea lucrurilor profunde printr-o metodă raţională)?

Maestrul: Abandonul nostru în Dumnezeu nu are un efect total decât atunci când este realizat într-o deplină cunoaştere a cauzei. Dar o asemenea înţelegere nu apare decât după o căutare spirituală şi după reflexie. Ea se termină invariabil printr-o renunţare totală. Nu există nicio diferenţă între JNANA şi sacrificiul absolut de Sine pentru Dumnezeu: în gânduri, în cuvinte şi în acţiuni. Pentru a fi complet, acest abandon trebuie să fie necondiţionat, deoarece cel ce îl iubeşte pe Dumnezeu nu cere nicio favoare şi nu negociază cu el. Un asemenea abandon cuprinde totul. Este în acelaşi timp JNANA, VAIRAGYA (detaşarea completă, abandonarea tuturor dorinţelor), devoţiune şi iubire.

Pacea şi fericirea

Discipolul: Cum pot să obţin pacea? Am impresia că nu o pot obţine prin VICHARA (Investigarea adevărurilor profunde printr-o metodă raţională).

Maestrul: Pacea este starea ta naturală. Mentalul este cel care creează obstacole. VICHARA ta a fost în întregime o creaţie a mentalului. Caută natura spiritului, şi vei vedea că mentalul va dispărea. Căci nu există nimic din toate acestea, decât un mental fără gânduri. Deoarece gândurile apar totuşi fără încetare, tu le atribui o origine pe care o numeşti spirit sau mental. Dar atunci când cauţi natura celui din urmă, sfârşeşti prin a descoperi că el nu

există. Când mentalul dispare astfel, te scufunzi în pacea eternă.

Discipolul: Prin poezie, muzică, JAPA, BHAJANA, peisajele minunate pe care le vedem, lectura unor poezii religioase, etc., se întâmplă să conştientizăm un veritabil sens al Unicităţii. Acest sentiment de pace profundă şi preafericită (în care eul personal nu ocupă niciun loc) este totuna cu acea cufundare în Inimă despre care vorbeşte BHAGAVAN? Practica spirituală îndreptată către asemenea stări va putea conduce la un SAMADHI (stare de fuziune cu Divinul) mai profund şi până la urmă la deplina şi totala viziune a Realului?

Maestrul: Fericirea există atunci când mentalul se află în prezenta unor lucruri plăcute. Acestea este fericirea inerentă a Sinelui; nicio altă fericire nu există. Fericirea nu este nici străină, nici îndepărtată. În aceste ocazii pe care le găseşti plăcute, de fapt te cufunzi în Sine. Această cufundare prilejuieşte o fericire necondiţionată care există prin ea însăşi. Dar diferitele asociaţii de idei te fac să atribui această fericire altor lucruri sau altor evenimente, pe când, de fapt, fericirea se află în tine. Într-o asemenea situaţie te cufunzi în Sine, cu toate că o faci în mod inconştient. Dacă ajungi să o faci în mod conştient, cu convingerea venind din experienţa că eşti identic cu Realitatea, atunci numeşti Realizare. Vreau ca tu să te cufunzi deci în mod conştient în Sine, adică în Inimă.

Jnani şi lumea

Discipolul: JNANI (cel eliberat) percepe lumea?

Maestrul: de la cine vine o asemenea întrebare? De la un JNANI sau de la un AJNANI (om ignorant)?

Discipolul: Admit că de la un AJNANI.

Maestrul: Încearcă lumea să afle dacă într-adevăr există?

Discipolul: AJNANI vede şi cunoaşte lumea şi

obiectele ei, care îi afectează simţurile: auzul, gustul, etc. JNANI experimentează în acelaşi fel lumea?

Maestrul: Vorbeşti despre a vedea şi despre a cunoaşte lumea. Ori, tu te ignori pe tine însuti (deşi tu eşti subiectul care cunoaşte şi care este indispensabil cunoaşterii obiectului). Cum vei putea înţelege natura adevărat a lumii care constituie obiectul de cunoscut? Fără îndoială că obiectele afectează corpul şi organele de simt; dar oare corpul tău este cel care pune întrebarea? Declară oare corpul tău: „simt acest obiect, el este real?", sau vine oare lumea să-ţi spună: „Eu lumea, sunt reală?"

Discipolul: Încerc doar să înţeleg punctul de vedere al unui JNANI despre lume. Lumea mai poate fi percepută după ce s-a obţinut Realizarea Sinelui?

Maestrul: De ce să te frământi în legătură cu lumea şi cu ceea ce survine după Realizarea Sinelui? Realizează mai întâi Sinele. A percepe sau a nu percepe lumea – acestea nu au nicio importantă. În timpul somnului tu nu percepi universul material şi vice-versa, pierzi ceva în acest moment pentru că percepi obiectele exterioare? Este un fapt cu totul lipsit de importantă, atât pentru JNANI cât şi pentru AJNANI dacă ei percep sau nu lumea. Amândoi o văd, dar punctul lor de vedere diferă.

Discipolul: Dacă JNANI şi AJNANI percep lumea în aceeaşi manieră, prin ce diferă ei?

Maestrul: Văzând lumea, JNANI vede Sinele care formează substratul acestei lumi. AJNANI, fie că vede, fie că nu vede lumea, îşi ignoră fiinţa lui adevărată, Sinele.

Ia exemplul imaginilor care se mişcă şi care se văd pe ecran în timpul unui film la cinema. Ce există în fata ta înainte de a începe filmul; în aparentă, scenele acestuia sunt reale. Dar încearcă să te duci şi să le prinzi! Ce-ţi rămâne între degete? Numai ecranul, pe care personajele păreau atât de reale. După prezentarea filmului, când imaginile dispar, ce mai rămâne? Din nou, doar ecranul.

La fel este şi cu Sinele. El singur există; imaginile se

duc şi vin. Dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, nu eşti înşelat de aparenta spectacolului şi pentru tine nu are importantă dacă el apare sau dispare. Ignorând Sinele, AJNANI gândeşte că lumea este reală, tot aşa cum, ignorând ecranul, el vede numai scenele filmului, ca şi cum ele ar exista înafara pânzei. Când vei conştientiza faptul că fără martor nimic nu poate fi perceput, tot aşa cum nu pot exista imaginile de pe ecran, atunci nu vei mai comite erori. JNANI şi-a dat seama o dată pentru totdeauna că ecranul, cu imaginile care se văd pe el, nu este nimic altceva decât Sinele. Când nu există spectacol, Sinele se manifestă fără imagini, el rămâne nemanifestat. JNANI rămâne indiferent la formele sub care poate să se prezinte Sinele: El este mereu Sinele. Dar AJNANI îl vede pe JNANI în plină acţiune şi nu-i poate înţelege natura.

Discipolul: Exact acelaşi lucru m-a făcut să pun prima mea întrebare: cel ce a realizat Sinele percepe lumea ca şi noi? Dacă aşa stau lucrurile, mi-ar place să ştiu ca părere aveţi Dumneavoastră despre dispariţia misterioasă a acelei fotografii, ieri?

Maestrul (surâzând): Faci aluzie la fotografia templului din MADURA. (Cu câteva minute mai înainte trecea din mână în mână printre vizitatorii care o priveau, fiecare când îi venea rândul. Probabil că din neatenţia cuiva, fotografia alunecase între paginile vreunei cărţi pe care ei tocmai o consultau în acel moment).

Discipolul: Da, tocmai la acest incident mă gândesc. Care este punctul Dumneavoastră de vedere? Fotografia a fost căutată peste tot şi în final nu a mai fost regăsită. Cum explicaţi Dumneavoastră această misterioasă dispariţie, chiar în momentul în care toată lumea voia să o vadă?

Maestrul: Imaginează-ţi că în vis m-ai lua cu tine în patria ta îndepărtată, Polonia. Te trezeşti şi îmi spui: „Am visat una şi alta. Ai avut acelaşi vis cu mine, şi ţi-ai dat seama că eu te luam cu mine în Polonia?” Această cercetare nu are pentru tine nici cea mai mică importantă.

Discipolul: Dar în ceea ce priveşte fotografia pierdută, incidentul s-a desfăşurat sub ochii Dumneavoastră.

Maestrul: Fotografia care a fost văzută, apoi pierdută, cât şi întrebarea ta despre ea, toate acestea nu reprezintă, de fapt, decât o simplă operaţiune a mentalului tău.

PURANA ne povesteşte o întâmplare care ilustrează acest punct de vedere. Când SITA plecă din mânăstire, în pădure, RAMA începu să o caute, strigând-o pe nume cât putea de tare: „Oh, SITA, SITA!". PARVATI şi PARAMESWARA văzură din înaltul cerului ce se petrecea în pădure. PARVATI îşi exprimă surpriza către SHIVA, spunându-i: „L-ai lăudat pe RAMA şi l-ai considerat ca fiind perfect. totuşi vezi cum se poartă, cum se tânguie pentru pierderea SITEI!"

— „Dacă ai îndoieli în privinţa perfecţiunii lui RAMA", răspunse SHIVA, „pune-l tu însăţi la încercare. Prin virtutea YOGA-MAYEI tale ia-ţi înfăţişarea lui SITA şi apari dinaintea lui". PARVATI se supuse şi apăru înaintea lui RAMA sub trăsăturile exacte ale SITEI; dar, spre marea sa surprindere, RAMA nu-i luă în seamă prezenta şi continuă să strige: „Oh, SITA, SITA!", ca şi cum ar fi fost orb.

Discipolul: Nu înţeleg morala acestei întâmplări.

Maestrul: Dacă RAMA ar fi căutat într-adevăr prezenta corporală a SITEI, ar fi recunoscut-o pe SITA pe care o pierduse în persoana care se afla dinaintea lui. Dar nu, pentru el SITA dispărută era la fel de ireală ca şi cea care tocmai apăruse în fata ochilor lui. RAMA nu era cu adevărat orb; dar pentru el, un JNANI, plecarea SITEI în sihăstrie, dispariţia sa, căutările pe care le făcuse, ca şi apariţiile lui PARVATI sub trăsăturile SITEI, totul era la fel de ireal. Înţelegi, acum, incidentul cu fotografia dispărută?

Discipolul: N-as putea spune că-mi este foarte clar. Lumea pe care o vedem, o simţim şi o percepem în atâtea moduri este, deci o iluzie, un vis?

Maestrul: Dacă tu cauţi adevărul, nu ai decât o alternativă, şi aceasta este acceptarea irealităţii lumii.

Discipolul: De ce?

Maestrul: Dintr-un motiv simplu: dacă tu nu abandonezi ideea că lumea este reală, spiritul tău este continuu ataşat de această lume. Dacă iei aparenta drept realitate, nu vei cunoaşte niciodată Realitatea, deşi numai Realitatea singură există. Acest lucru este ilustrat prin analogia cu şarpele şi frânghia. Dacă tu vezi şarpele, nu poţi vedea frânghia, cu toate că ea există. Şarpele inexistent devine real în ochii tăi, în timp ce frânghia reală pare a fi, în întregime inexistentă.

Discipolul: E uşor să accepţi la modul intelectual ipoteza că lumea nu este reală, dar este greu să ai convingerea că ea e, realmente, ireală.

Maestrul: Pentru tine, universul visului tău este perfect real atunci când visezi. Atât timp cât durează iluzia, tot ceea ce vezi, simţi, etc., în această lume a visului îţi pare real.

Discipolul: Atunci înseamnă că lumea nu este nimic altceva decât un vis?

Maestrul: Pui tu oare la îndoială realitatea percepţiilor tale atunci când visezi? Tu poţi visa că faci lucruri cu totul imposibile, de exemplu că tocmai discuţi, vesel, cu o persoană, în realitate, defunctă. Pentru câteva clipe ai putea avea o îndoială în vis şi atunci îţi spui: „Dar credeam, totuşi, că el este mort”. Apoi mentalul tău pare că se împacă cu această idee. Prietenul tău decedat sfârşeşte prin a fi perfect viu pentru tine, în vis. Cu alte cuvinte, visul, atunci când este trăit, nu-ţi permite nicio îndoială asupra realităţii sale.

În acelaşi fel, îţi este imposibil să păstrezi cea mai mică suspiciune cu privire la realitatea lumii percepute în starea de veghe. Cum ar putea mentalul, care el însuşi a creat lumea, să admită irealitatea ei? Aceasta este semnificaţia comparaţiei făcută dintre lumea

experimentată în starea de veghe şi lumea visului. Amândouă sunt creaţii ale mentalului. În timp ce acesta se complace într-una sau cealaltă, el este incapabil să nege realitatea lumii visului atunci când visează, şi a lumii stării de veghe atunci când este în starea de veghe. Dacă, dimpotrivă, îţi retragi complet mintea fată de lume, o întorci către interior şi rămâi în această stare, adică dacă eşti mereu concentrat asupra Sinelui, care este substratul întregii experienţe, vei descoperi că lumea, care pentru moment îţi este perceptibilă într-un singur fel, este la fel de ireală ca aceea pe care o trăieşti în vis.

Discipolul: Cum am spus deja, noi vedem şi simţim lumea într-o mulţime de feluri. Aceste senzaţii sunt reacţii la obiectele văzute, simţite, etc. şi nu sunt creaţii mentale ca cele din vis, care diferă nu numai de la o persoană la alta, ci chiar şi pentru aceeaşi persoană. Aceasta nu dovedeşte realitatea obiectivă a lumii?

Maestrul: Tot ceea ce spui despre atributele şi contradicţiile lumii visului le declari în acest moment, când eşti treaz. În timp ce visezi, totul pare perfect coerent. Aceasta revine la a spune că dacă îţi este sete în vis, vei bea în mod iluzoriu apă iluzorie, care-ţi va potoli setea iluzorie. Toate acestea pentru tine sunt reale. Ele nu au nicio legătură cu iluzia, atât timp cât nu ştii că visul însuşi este o iluzie. La fel este cu lumea percepută în timpul stării de veghe: senzaţiile pe care le ai în acest moment sunt perfect coordonate şi astfel îţi dau impresia că lumea este reală.

Dacă, dimpotrivă, lumea este o realitate care există prin ea însăşi, ceea ce în mod evident tu vrei să afirmi atunci când vorbeşti despre obiectivitatea ei, ce o împiedică să se reveleze în timpul somnului? Nu spui niciodată că nu exişti în timpul somnului tău.

Discipolul: Într-adevăr, eu nu neg că lumea există atunci când dorm. Ea există pe întreaga durată a somnului meu. Dacă în acel moment eu nu o văd, totuşi, cei care

sunt în starea de veghe, sunt conştienţi de ea.

Maestrul: Pentru a declara că exişti în timp ce eşti adormit, ai avut nevoie să-i chemi pe ceilalţi drept mărturie pentru a ţi-o dovedi. De ce cauţi mărturia lor acum? Aceşti „alţii" nu pot să-ţi spună că au văzut lumea (în timpul somnului tău) decât când tu însuti eşti treaz. Din contră, în ceea ce priveşte propria-ţi existentă, lucrurile stau cu totul altfel. Trezindu-te, declari că ai dormit bine, şi astfel afirmi că ai fost conştient de tine însuti, pe durata celui mai profund somn în care totuşi n-ai avut nici cea mai mică noţiune despre existenta lumii. Acum, în acest moment, chiar dacă eşti treaz, lumea este cea care îţi declară: „Eu sunt real", sau tu eşti cel care afirmă aceasta?

Discipolul: Bineînţeles că cel care afirmă sunt eu, dar o spun în legătură cu lumea.

Maestrul: Ei bine, atunci această lume pe care o califici drept reală îşi bate joc, de fapt, de tine, căci tu încerci să-i dovedeşti realitatea în timp ce nu-ţi cunoşti propria ta Realitate.

Vrei să dovedeşti într-un fel sau altul că lumea este reală. Dar care este criteriul realităţii? Real este doar ceea ce există prin sine însuşi, care se revelează prin sine însuşi şi care este etern şi imuabil.

Lumea există prin sine însăşi? A fost ea vreodată văzută altfel decât cu ajutorul mintii? În somn, nu există nici mental, nici lume. În starea de veghe, există mental şi de aceea există şi lumea. ce înseamnă această continuă alternantă? Te-ai familiarizat cu principiile logicii inductive, considerate a fi însăşi baza investigaţiei ştiinţifice. De ce nu încerci să rezolvi problema realităţii lumii folosindu-te de aceste principii universale de logică?

Cu de la tine putere, poţi declara „exist". Aceasta înseamnă că existenta ta nu este o existentă obiectivă, ci că ea este existenta de care eşti conştient. În mod real, ea este Existenta pură care este identică cu Conştiinţa.

Discipolul: Lumea poate să nu fie conştientă de sine

însăşi, totuşi ea există.

Maestrul: Conştiinţa nu este niciodată altceva decât conştiinţa Sinelui. Fiind conştient de ceva, eşti esenţialmente conştient de tine însuti. O existenţă care ar fi inconştientă de ea însăşi, iată o formulare care ascunde în sine o contradicţie în termeni. Aceasta nu ar fi deloc o existentă, ci un atribut, pe când adevărata Existentă, SAT nu este un atribut, ci însăşi Substanţa. Aceasta este VASU. Realitatea este în consecinţă cunoscută ca SAT-CIT, Fiinţa-Conştiinţă şi niciodată numai una sau cealaltă. Lumea nu există de la sine şi nu este cu mult mai conştientă de propria ei existentă. Cum poţi trage concluzia că o astfel de lume este reală?

Care este natura lumii? Este o schimbare perpetuă, un talaz continuu, interminabil. O lume dependentă (de cel care o percepe), inconştientă de sine însăşi şi mereu schimbătoare, nu poate fi reală.

Discipolul: Nu numai ştiinţa experimentală occidentală consideră lumea ca reală, dar şi VEDELE, etc., dau o descriere cosmologică complicată a universului şi a originii lui. De ce ar face-o dacă universul ar fi ireal?

Maestrul: Scopul esenţial al VEDELOR, ca şi al tuturor celorlalte texte (conform notei care urmează), este de a-ţi conferi învăţături despre natura lui ATMAN nepieritorul, şi de a declara cu fermitate: „Tu eşti Acela”.

Discipolul: De acord. Înţeleg. Dar de ce prezintă aceste texte asemenea descrieri cosmologice, atât de vaste şi detailate, dacă pe de altă parte ele nu consideră lumea ca reală?

Maestrul: Adoptă în practică ceea ce accepţi teoretic şi lasă la o parte restul. SHASTRELE trebuie să ghideze toate tipurile posibile de căutători ai Adevărului, de aceea ele nu au toate acelaşi conţinut. Ceea ce nu poţi accepta ca adevărat, tratează-l ca fiind ARTHAVADA, sau argument auxiliar.

NOTĂ:

Căutând sprijinul ştiinţei moderne pentru a-şi susţine poziţia, cel care pune întrebările nu face decât să-i atribuie acesteia propriul punct de vedere. Investigaţiile ştiinţifice recente au redus la neant, o dată pentru totdeauna, mitul adoptat de simţul comun, al unei realităţi a lumii în acelaşi timp solidă, tangibilă şi existentă în sine.

La o ultimă analiză, lumea senzorială se descompune în două categorii, timpul şi spaţiul. Iată ce scrie SIR JAMES JEANS despre acest subiect în cartea sa „Noua bază a ştiinţei" şi concluzia pe care o trage din experienţe bazate pe teoria relativităţii a lui Einstein: „Tragem concluzia că spaţiul nu înseamnă nimic în afara percepţiei noastre despre obiecte şi că nici timpul nu înseamnă nimic în afara experienţei evenimentelor noastre. Spaţiul începe să ia înfăţişarea unei ficţiuni create de propria noastră minte (corpurile noastre fizice sunt simple obiecte în spaţiu: a se vedea versetul 16 din SAD VIDYA) a unei extensii nejustificate a Naturii unui concept subiectiv care ne ajută în înţelegerea şi descrierea ordinii obiectelor aşa cum le vedem; timpul, pe de altă parte, pare a fi şi el o ficţiune (fără trecut şi viitor, aşa cum este conceput în general, nu este decât un mit: a se vedea versetul 15 din SADVIDYA). Scopul acestei ficţiuni este identic: ficţiunea timpului, ca şi cea a spaţiului ne servesc pentru a ordona evenimentele ce ne privesc".

Aceste afirmaţii au fost făcute de SIR JAMES JEANS. Deoarece timpul şi spaţiul sunt considerate de către ştiinţa modernă ca simple ficţiuni create de propria noastră minte, obiectele şi evenimentele devin ipso facto şi ele ale mentalului, pentru că ele nu pot exista fără spaţiu şi timp. (A se vedea versetele 17 şi 18 din SAD VIDYA.)

Cât despre solidaritatea pe care profanul o atribuie materiei, concluziile următoare trase din ştiinţele fizice experimentale ne vor furniza un răspuns:

I. Ştiinţa nu cunoaşte natura reală a ceea ce constituie atomul. Ea cunoaşte radiaţiile care emană din

el, dar niciodată sursa însăşi.

II. Este imposibil să identificăm un electron, considerat la un moment dat, cu acelaşi electron considerat într-un alt moment al timpului.

III. Electronul încetează complet să mai aibă proprietăţile unui lucru", aşa cum ele sunt concepute de simţul comun. El este pur şi simplu o regiune de unde energia poate să radieze.

(„Conturarea unei filosofii", de BERTRAND RUSSEL)

Iată, în ultimă analiză, concluziile lui BERTRAND RUSSEL:

Datorită în special lucrărilor a doi fizicieni germani, HEISENBERG şi SCHRODINGER, ultimele vestigii ale fostului atom solid au dispărut de aici înainte şi materia a luat definitiv un aspect la fel de fantomatic ca şi cum ar fi vorba despre o şedinţă de spiritism".

Chiar şi din această viziune ştiinţifică modernă putem judeca singuri şi hotărî dacă există o diferenţă fundamentală între lumea de veghe senzorială şi lumea de vis, reţinând ceea ce a fost declarat în capitolul precedent, cât şi citatul următor, extras din „Cine sunt eu?": „Numai în ceea ce priveşte durata (starea de veghe este lungă, starea de vis este scurtă), nu există nicio diferenţă între cele două stări". Acest adevăr al cărei ecou se face simţit şi în ştiinţa modernă, este exprimat de către doctorul EDDINGTON în modul următor: „În lumea ştiinţei fizice, asistăm la un teatru de umbre în care se joacă drama existentei obişnuite". (Acesta este filmul de cinema proiectat pe ecran despre care ne vorbeşte SRI BHAGAVAN.)

„Umbra cotului meu se sprijină pe umbra unei mese, în timp ce o umbră de cerneală curge pe o umbră de hârtie." („Natura Lumii Fizice")

Realizarea Sinelui

Discipolul: Cum poţi obţine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Realizarea Sinelui nu este un lucru care trebuie să fie obţinut. El este deja în noi. Tot ceea ce trebuie să facem este să eliminăm ideea „eu nu L-am realizat”. Liniştea şi pacea înseamnă Realizarea Sinelui. Nu există niciun moment în care Sinele să nu fie prezent. Atât timp cât mai există îndoieli sau avem sentimentul că nu L-am realizat, trebuie să facem eforturi susţinute pentru a elimina complet aceste gânduri. Ele sunt datorate faptului că realizăm o confuzie între Sine şi ceea ce nu este Sinele. Atunci când acesta din urmă dispare, Sinele singur rămâne. Pentru a-i face loc, este suficient să elimini din mintea ta aglomeraţia. Nu este nevoie să aduci spaţiul necesar luându-l din altă parte.

Discipolul: Deoarece Realitatea nu este posibilă fără VASANAKSHAYA (anihilarea VASANAS-urilor – tendinţelor, latente psihice ce provoacă apariţia dorinţelor), cum ar trebui să realizez această stare în care VASANAS-urile sunt efectiv distruse?

Maestrul: Sunteţi în această stare chiar în acest moment.

Discipolul: Aceasta semnifică faptul că, cufundându-mă în sine, VASANAS- urile vor fi distruse pe măsură ce ele se prezintă?

Maestrul: Ele se distrug prin ele însele dacă veţi rămâne în starea naturală a cufundării în Sine.

Discipolul: Cum pot obţine Realizarea Sinelui?

Maestrul: Nu este vorba de a obţine Sinele. Dacă ar fi fost ceva care ar fi trebuit cucerit, acest lucru ar fi însemnat că el nu se găseşte deja aici, acum şi de-a pururi. Orice lucru obţinut va fi într-o zi pierdut.

Prin urmare, el nu este permanent. Merită să depunem atâtea eforturi pentru ceva care nu durează? De aceea eu spun că Sinele nu se cucereşte. Sunteţi Sinele, Sunteţi deja Acela. În realitate vă ignoraţi starea naturală

de preafericire. Această ignorantă vă domină şi pune un voal peste Sinele pur care este beatitudine. Eforturile voastre trebuie în mod unic dirijate către eliminarea acestui voal care este identificarea Sinelui cu corpul, cu mentalul, etc. Ignoranta trebuie să dispară pentru a lăsa loc Sinelui. Realizarea este, deci accesibilă tuturor. Ea nu face nicio diferenţă între aspiranţi. Singurele obstacole provin din îndoielile referitoare la capacităţile voastre şi din convingerea că trebuie să spuneţi „eu nu am realizat”. Trebuie să eliminaţi în întregime aceste obstacole.

Discipolul: Ce se întâmplă în starea de SAMADHI? Mai subzistă gândirea în această stare?

Maestrul: Doar SAMADHI ne permite să descoperim adevărul. Gândurile aruncă un voal asupra Realităţii pe care, de aceea, este imposibil să o atingem în întregime în alte stări decât aceea de SAMADHI. În SAMADHI nu mai supravieţuieşte decât un singur şi unic sentiment: „Eu sunt” care exclude oricare alt gând. „Eu sunt” însemnă „a rămâne mereu în pace”.

Discipolul: Ce trebuie să fac pentru a obţine din nou starea de SAMADHI şi pentru a regăsi Pacea pe care o simt aici?

Maestrul: Experienţa prezentă este datorată influentei ambiantei în care sunteţi integrat aici. Regăsiţi aceeaşi stare atunci când sunteţi departe? Aceasta este, pentru moment, o stare tranzitorie, iar practica este indispensabilă pentru ca ea să devină permanentă.

Discipolul: Există momente în care strălucesc bruşte lumini pe fondul unei conştiinţe al cărei centru este la exteriorul eului obişnuit şi care pare să cuprindă totalitatea. În mod independent de orice concept filosofic, cum mă sfătuiţi să acţionez pentru a obţine, menţine şi accentua aceste mult prea rare iluminări? ABHYASA (practică spirituală) pentru atingerea unor asemenea experienţe implică în mod obligatoriu retragerea (izolarea)?

Maestrul: La exterior… Cine trăieşte experienţa unui exterior şi a unui interior? Ele sunt concomitente în existenta subiectului şi a obiectului. Dar cine, din nou, este conştient de acestea din urmă? După un examen profund veţi descoperi că ele n-au fost niciodată decât unul singur: subiectul. Căutaţi atunci cine poate fi acest subiect unic. Această analiză va sfârşi prin a vă conduce către pura conştiinţă, dincolo de subiect. Ceea ce numiţi „eul obişnuit" este mentalul. Strâmtele limitări cuprind acest mental în timp ce conştiinţa pură este dincolo de orice limitare. Putem ajunge la ea printr-o căutare de felul celei pe care eu deja am menţionat-o.

A obţine: Sinele este mereu acolo. N-aveţi decât un singur lucru de făcut, acela de a elimina vălul care îl ascunde.

A menţine: Sinele, din momentul în care a fost realizat, devine experienţa noastră directă şi imediată. Nu-l mai pierdeţi niciodată.

Retragerea: A rămâne în Sine înseamnă singurătatea. Nimic nu este străin Sinelui. Retragerea implică trecerea dintr-un loc sau dintr-o stare în alta. Dar niciuna nici alta nu pot fi exterioare Sinelui. Totul este Sine; retragerea este imposibilă pentru că este de neconceput.

ABHYASA: înseamnă a nu lăsa să vină în minte nimic care să perturbe pacea inerentă Sinelui. Dar, sunteţi mereu în această stare naturală, fie că practicaţi sau nu ABHYASA. A rămâne aşa cum sunteţi, fără întrebări şi îndoieli, aceasta vă este starea naturală.

Discipolul: Atunci când este trăită starea de SAMADHI, pot fi obţinute în acelaşi timp şi SIDHIS-uri?

Maestrul: Pentru a manifesta SIDHIS-uri trebuie ca alte persoane să le recunoască. Orice persoană care îşi arată astfel (fără discernământ) puterile sale, nu poate fi un JNANI (eliberat). Prin urmare, SIDHIS-urile nu merită nici măcar umbra unui gând. JNANA (cunoaşterea ultimă), trebuie să fie unicul scop al căutării voastre.

Discipolul: Realizarea mea îi ajută pe ceilalţi?

Maestrul: Da, acesta este serviciul cel mai mare pe care puteţi să li-l faceţi. Cel care a descoperit mari adevăruri a ajuns în profunzimile tăcute ale Sinelui. Dar nu există niciun „altul” care trebuie să-l ajute.

Fiinţa Realizată vede doar Sinele, precum aurarul nu este atent decât la aurul bijuteriilor ornate cu pietre preţioase care i se dau pentru evaluare. Atunci când vă identificaţi cu corpul, sunteţi de asemenea în mod fatal conştient de nume şi forme. Dar atunci când transcendeţi corpul, dispare de asemenea şi ideea de „ceilalţi”. Fiinţa Realizată vede că lumea nu diferă de ea însăşi.

Discipolul: Nu ar fi preferabil ca sfinţii (fiinţele realizate) să trăiască în prezenta celorlalţi?

Maestrul: Pentru ei nu există „altul” lângă care să poată trăi. Sinele este unica realitate.

Discipolul: Dar nu trebuie să încerc să ajut lumea care suferă?

Maestrul: Forţa care v-a creat, a creat de asemenea şi lumea. Dacă ea are grijă de voi, ea poate tot atât de bine să aibă grijă şi de lume. Deoarece Dumnezeu a creat lumea, este treaba Lui să se ocupe de ea nu a dumneavoastră.

Discipolul: Şi datoria noastră de patrioţi?

Maestrul: Datoria voastră constă în A FI şi nu în a fi ceva sau altceva.

„EU SUNT CEL CARE SUNT” – iată esenţa întregului adevăr. Metoda poate fi rezumată la fraza: „A RĂMÂNE ÎN PACE”. Şi ce semnifică pacea? Ea vrea să spună „Distruge natura ta inferioară”, deoarece fiecare nume şi fiecare formă sunt o cauză de tulburare a păcii. „Eu-Eu” este Sinele. „Eu sunt acesta” este egoul. Atunci când „Eul” rămâne singur şi unic, el este Sinele. Atunci când se uită pe sine şi spune „Eu sunt acesta sau acela, eu sunt ca acesta sau acela”, atunci este egoul.

Discipolul: Atunci cine este Dumnezeu?

Maestrul: Sinele este Dumnezeu. Sentimentul „Eu sunt” este Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi exterior Sinelui, ar fi existat un Dumnezeu lipsit de Sine, şi un Sine lipsit de Dumnezeu, ceea ce este absurd. Tot ceea ce este necesar pentru Realizarea Sinelui este de A FI ÎMPĂCAT. Ce poate fi mai uşor? De aceea ATMA-VIDYA este calea cea mai uşor de urmat.

Sinele şi individualitatea

Discipolul: Moartea dizolvă complet personalitatea unei fiinţe, astfel încât ea să nu mai aibă o nouă naştere, la fel ca râurile ce se varsă în ocean pierzându-se complet în acesta?

Maestrul: Apele se evaporă şi se reîntorc pe coline sub formă de ploaie, pentru a curge în râuri care se varsă din nou în ocean; tot astfel, fiinţa îşi pierde în timpul somnului profund starea sa de fiinţă separată de tot, pentru a o regăsi când se trezeşte, conform SAMSKARASURILOR sau tendinţelor datorate trecutului. (Latentele psihice al căror fascicol provoacă apariţia spectacolului lumii). La fel se întâmplă şi la moarte. Individualitatea unei persoane care mai are încă SAMSKARASURI nu se pierde.

Discipolul: Cum este posibil acest lucru?

Maestrul: Priveşte un copac ale cărui ramuri au fost tăiate: el re înmugureşte. Atâta vreme cât rădăcinile sale nu sunt moarte, copacul continuă să crească. În acelaşi fel, SAMSKARASURILE, care plonjează pur şi simplu în Inimă în momentul morţii, dar care prin această cufundare nu sunt distruse, determină reîncarnarea atunci când soseşte momentul potrivit. Astfel renaşte JIVA.

Discipolul: Dar cum aceşti JIVA nenumăraţi şi universul imens a cărui existentă o însoţeşte pe-a acestora, pot să izbucnească din aceste SAMSKARASURI atât de

subtile care s-au cufundat în Inimă în momentul morţii?

Maestrul: Banyanul (arbore foarte mare) se naşte dintr-o sămânţă minusculă; tot astfel, JIVASII şi universul întreg cu nume şi formă germinează şi cresc plecând de la SAMSKARASURI imateriale.

Discipolul: Cum emană individualitatea din Sinele Absolut şi cum este posibilă reîntoarcerea sa în Sine?

Maestrul: La fel cum o scânteie porneşte din foc, tot astfel individualitatea emană din Sinele Absolut. Scânteia este egoul. În cazul lui AJNANI (omul ignorant) egoul se identifică cu obiectul chiar în momentul apariţiei acestuia. El nu poate subzista fără această relaţie cu obiectele; ea este datorată lui AJNANA (ignoranta) a cărei distrugere este chiar scopul eforturilor spirituale. Dacă această tendinţă de a te identifica cu lucrurile este distrusă, egoul devine atât de pur încât el sfârşeşte prin a se uni cu Sursa sa. Falsa identificare de sine cu corpul se numeşte DEVATMA-BUDDHI sau ideea că „Eu sunt corpul”. Această idee trebuie să dispară pentru a putea realiza un progres pe calea spirituală.

Discipolul: Cum trebuie să procedăm pentru a dezrădăcina această idee că „eu sunt corpul”?

Maestrul: În SUSHUPTI sau somnul profund fără vise existaţi fără ca această experienţă să fie asociată corpului sau mentalului, deşi o asemenea relaţie există în celelalte două stări de conştiinţă. Dacă aţi fi una cu corpul, cum aţi putea exista fără el în SUSHUPTI? Vă puteţi separa de ceea ce vă este exterior, dar nu vă puteţi despărţi de cele cu care sunteţi indisolubil unit. Deci nu sunteţi una cu corpul. Trebuie să ajungeţi să înţelegeţi aceasta în starea de veghe. Studiem cele trei stări (de veghe, de somn cu vise, de somn fără vise) pentru a dobândi această cunoaştere.

Discipolul: Cum egoul, care se manifestă doar în limitele celor două stări, poate totuşi să încerce să realizeze Sinele care înglobează toate cele trei stări?

Maestrul: Trăim experienţa egoului pur în intervalele dintre două stări sau între două gânduri. Egoul se aseamănă cu o omidă care nu părăseşte o frunză decât după ce s-a agăţat de o alta. Ii putem cunoaşte adevărata sa natură numai atunci când am pierdut orice contact cu obiectele sau cu gândurile. Trebuie să înţelegem că în acest interval se manifestă Realitatea constantă şi imuabilă, adevărata noastră fiinţă, datorită convingerii pe care ne-o dă studiul celor trei stări: JAGRAT, SWAPNA, SUSHUPTI.

Discipolul: As putea rămâne în SUSHUPTI cât timp vreau şi as putea intra în această stare la voinţă, aşa cum fac în cazul stării de veghe? Cum experimentează un JNANA (eliberat) aceste trei stări?

Maestrul: SUSHUPTI există de asemenea în starea ta de veghe. În acest moment, de exemplu, eşti în SUSHUPTI. Trebuie să deveniţi conştienţi de ea voluntar în timp ce sunteţi treziţi. De fapt, nu există un „a intra" şi un „a veni" între starea de veghe şi SUSHUPTI. A fi conştient de aceasta din urmă în starea de JAGRAT se numeşte „JAGRAT-SUSHUPTI": acesta este SAMADHI.

AJNANI nu poate să rămână mult timp în SUSHUPTI deoarece natura sa îl obligă să iasă de acolo. Egoul său nu este mort şi reapare în mod conştient. Din contră, JNANI (Cel eliberat) elimină egoul chiar de la sursa acestuia. El poate părea uneori că are ego, ca şi cum ar fi împins de PHARABDHA (PRRABDHA KARMA – cantitatea de acte care nu pot să nu se realizeze, înainte de a ajunge la pacea interioară deplină). Aceasta semnifică faptul că în viaţa curentă a unui JNANI, PRARABDHA poate să pară că menţine sau susţine egoul, cum se întâmplă în cazul unui AJNANI. Dar există între cei doi o diferenţă fundamentală. Egoul unui AJNANI atunci când se manifestă (de altfel el nu dispare niciodată în afara stării de somn profund) îşi ignoră complet Sursa. Cu alte cuvinte, AJNANI nu este conştient de starea sa de SUSHUPTI în starea de veghe şi

în cea de somn cu vise. În cazul unui JNANI, din contră, apariţia sau existenta egoului nu sunt decât aparente. El se bucură de existenta sa continuă şi transcendentală în pofida acestei existente aparente a egoului. El îşi păstrează atenţia (LAKSHYA) fixată continuu asupra Sursei. Acest fel de ego nu mai poate face rău. Este precum scheletul unei frânghii putrezite; îşi păstrează forma dar nu mai poate să lege. Păstrând în mod constant atenţia asupra Sursei, egoul sfârşeşte prin a se dizolva, precum se dizolvă o păpuşă de sare în apa mării.

Discipolul: Ce semnifică Crucificarea?

Maestrul: Corpul este crucea. Isus, fiul omului este egoul, cu alte cuvinte ideea că „eu sunt corpul”. Atunci când fiul omului este crucificat, egoul dispare. Doar Fiinţa Absolută mai supravieţuieşte; atunci este momentul învierii Sinelui Glorios, a învierii lui Cristos – Fiul lui Dumnezeu.

Discipolul: Dar cum putem justifica crucificarea? Această omorâre nu este o crimă teribilă?

Maestrul: Întreaga lume este vinovată de sinucidere. Starea naturală de eternitate şi binecuvântare este sufocată de ignorantă. Astfel, viaţa prezentă provine dintr-un asasinat, cel al Existentei eterne. Nu este aceasta o sinucidere? La ce bun să vă frământaţi în problema morţii şi a crimei?

Discipolul: Atunci când PRARABDHA este consumată egoul se dizolvă complet fără a lăsa cea mai mică urmă. Aceasta este Eliberarea Ultimă, NIRVANA. Dar atâta timp cât PRARABDHA nu este distrusă egoul revine, menţinând în continuare fiinţa în viaţă, aşa cum este în cazul unui JIVANMUKTA (eliberat în viaţă).

AHAM şi AHAMVRITTI

Discipolul: Cum o căutare realizată prin intermediul egoului ne poate revela faptul că el este ireal?

Maestrul: Existenta egoului face parte din lumea fenomenelor. Îl putem transcende absorbindu-ne în sursa de unde se ridică AHAMVRITTI[7] (sentimentul de „Eu”, care este permanent la omul obişnuit).

Discipolul: AHAMVRITTI (sentimentul egoului) nu este totodată una din cele trei forme sub care se manifestă egoul? YOGAVASISHTHA, ca de altfel şi alte texte străvechi, vorbesc despre trei forme ale egoului.

Maestrul: Este adevărat. Au fost descrise „trei corpuri” ale egoului: material, subtil (astral) şi cauzal. Aici nu este vorba decât de o analiză. Dacă metoda folosită pentru a face această analiză ar fi trebuit să depindă de forma egoului, puteţi fi siguri că niciodată, nicio căutare adevărată nu ar fi fost posibilă; formele pe care le poate lua egoul sunt multe. ATMAVICHARA (investigarea de sine, introspecţia, căutarea în sine însuşi a Realităţii Absolute, realizată după o metodă raţională) cere ca voi să o realizaţi cu o singură formă a egoului, adică cu AHAMVRITTI.

Discipolul: E posibil totodată ca ea să rămână incapabilă să realizeze JNANA (cunoaştere); a experimenta continuu starea de „Eu sunt BRAHMAN (Supremul Absolut)”, „Totul este Sine”)?

Maestrul: Căutarea Sinelui, al cărui fir conducător este AHAMVRITTI, este comparabilă cu căutarea unui câine care îşi găseşte stăpânul gratie mirosului său. Stăpânul se poate găsi într-un loc îndepărtat, necunoscut. Totuşi aceasta nu-l împiedică cu nimic pe câine să revină lângă el. Mirosul stăpânului este pentru animal un indiciu infailibil. Nimic altceva: vestmântul său, statura – nu contează pentru câine. Câinele se ataşează fără greşeală mirosului, în timp ce îşi caută stăpânul şi în final el reuşeşte să îl găsească.

---

7 MAHARISHI afirmă că această „formă mentală” (a eului AHAMVRITTI) este sursa tuturor celorlalte forme mentale, adică a întregii experienţe în lumea manifestată.

Discipolul: Rămâne totuşi întrebarea: De ce trebuie să căutăm sursa lui AHAMVRITTI excluzând toate celelalte VRITTISURI (turbion mental, orice fapt psihic, orice idee, orice sentiment, orice nuanţă afectivă) pentru a ajunge la Realizarea Sinelui?

Maestrul: Cuvântul AHAM este prin el însuşi foarte sugestiv. Cele două litere care îl compun, A şi HA, sunt prima şi ultima literă a alfabetului sanscrit. Acest cuvânt ne sugerează că totul este inclus în el. De ce? Pentru că AHAM semnifică existenta în ea însăşi. Deşi conceptul de „Eu" sau de „Eu sunt" este desemnat de obicei prin termenii AHAMVRITTI, el nu se aseamănă totuşi cu celelalte VRITTISURI (fenomene psihice) ale mentalului. Spre deosebire de acestea din urmă care nu sunt legate în mod esenţial unele de altele, AHAMVRITTI este legat în mod egal, prin însăşi natura sa, de fiecare din celelalte VRITTISURI. Fără AHAMVRITTI nu poate exista niciun alt fel de VRITTI, în timp ce el însuşi poate exista în mental fără a depinde de niciunul din celelalte VRITTISURI. El diferă deci de celelalte într-un mod fundamental. Căutarea sursei din care se naşte AHAMVRITTI nu vrea deci doar să ducă la fundamentele unei forme de ego ci chiar la sursa din care emană eul, cu alte cuvinte căutarea şi realizarea sursei egoului, atunci când acesta ia forma de AHAMVRITTI, implică în mod necesar să fi fost transcens egoul sub toate celelalte forme.

Discipolul: Admiţând că AHAMVRITTI include în esenţa sa toate formele de ego, de ce trebuie totuşi să alegem acest VRITTI şi nu un altul atunci când căutăm Sinele?

Maestrul: Deoarece el este conţinutul ireductibil al tuturor experienţelor voastre; deoarece căutând sursa sa adoptaţi singura metodă care poate fi utilizată pentru a ajunge la Sine. Se spune că egoul posedă un corp cauzal. Cum credeţi că puteţi să faceţi din el obiectul investigaţiei voastre? Atunci când el se află în această formă, voi sunteţi

cufundaţi în tenebrele somnului.

Discipolul: Egoul sub formele sale imateriale şi cauzale nu devine intangibil, astfel că nu mai putem să-l sesizăm căutând sursa lui AHAMVRITTI în timpul stării de veghe?

Maestrul: Nu. Această căutare duce la însăşi existenta egoului. Imaterialitatea acestuia din urmă nu trebuie să ne deruteze.

Discipolul: Singurul scop adevărat este acela de a realiza fiinţa pură şi necondiţionată a Sinelui, care nu depinde deloc de ego. La ce-ar putea folosi o căutare centrată pe ego în forma sa de AHAMVRITTI?

Maestrul: Egoul nu se caracterizează decât printr-o singură funcţie esenţială (deoarece el este evanescent, contează mai puţin faptul că îl înfăţişăm aici sub forma sa, sub activitatea sa sau în orice alt fel). El este un nod care leagă Sinele (Conştiinţa pură) de corpul fizic care este inert şi lipsit de capacitatea de a simţi. De aceea egoul este numit CID JADA GRANTHI (nodul dintre conştiinţă şi ceea ce este neanimat), eul, aparatul psihic. Căutând sursa lui AHAMVRITTI veţi sesiza numai aspectul esenţial al egoului, CIT (conştiinţa, văzută ca o caracteristică a Realităţii Ultime). Din acest motiv această analiză trebuie să vă conducă la realizarea purei Conştiinţe de sine.

Discipolul: Ce relaţie există între Conştiinţa pură realizată de JNANI (cel care trăieşte în JNANA, omul eliberat) şi „Eu”, acceptat ca experienţă esenţială şi primordială?

Maestrul: Conştiinţa nediferenţiată a fiinţei pure este Inima, HRIDAYAM, ceea ce sunteţi cu adevărat, aşa cum însuşi cuvântul o exprimă (HRIT + AYAM = inima, aceasta). Din inimă emană eul. Aceasta este experienţa primordială. Acest Eu are caracterul de SHUDDHA SATTVA (SATTVA pură). Cu această calitate de SHUDDHA SATTVA SVARUPA (a cărei natură proprie este SATTVA pură, adică neatins de RAJAS şi TAMAS) Eul pare să

subziste la JNANI (eliberat).

Discipolul: La JNANI (omul eliberat) egoul subzistă sub forma SATTVAICA şi prin urmare el pare a fi real. Este adevărat?

Maestrul: Nu. Existenta egoului, sub orice formă ar fi, este ea însăşi o aparentă, atât la JNANI (omul eliberat) cât şi la AJNANI (omul ignorant). Dar acesta din urmă este dominat de iluzia că starea de veghe şi lumea sunt reale; egoul îi pare a fi real. Văzând un JNANI (om eliberat) acţionând ca celelalte persoane, se va simţi obligat să-i atribuie şi lui o individualitate.

Discipolul: Atunci care este rolul lui AHAMVRITTI la JNANI (omul eliberat)?

Maestrul: El nu are rol. Caracteristica unui JNANI este Inima însăşi. El este unit, identificat cu această pură Conştiinţă nediferenţiată pe care UPANISHADELE o desemnează sub numele de PRAJNANA (conştiinţa care cunoaşte). În AITAREYAUPANISHAD există una din cele patru mari afirmaţii ale UPANISHADELOR: BRAHMAN este PRAJNANA". PRAJNANA este cu adevărat BRAHMAN (Suprem Absolut) decât PRAJNANA".

Discipolul: Cum este posibil atunci ca AJNANI (omul ignorant) să trăiască în această nefericită ignorare a singurei şi unicei Realităţi?

Maestrul: Deoarece el nu îşi percepe decât propriul mental care nu face decât să reflecte lumina răspândită de Conştiinţa Pură care emană din Inimă. De această Inimă, AJNANI (omul ignorant) nu are cunoaştere. De ce? Pentru că mentalul său este extrovertit şi nu i-a căutat niciodată sursa.

Discipolul: Ce împiedică această lumină infinită şi nediferenţiată a Conştiinţei care emană din Inimă să se reveleze unui AJNANI (om ignorant)?

Maestrul: Precum apa dintr-un vas reflectă imensul soare în limitele strâmte ale recipientului, tot astfel

VASANASURILE sau tendinţele latente ale individului reflectă, precum oglinzile, lumina universală şi infinită a Conştiinţei emanând din Inimă, prezentând sub formă de reflexie, fenomenul pe care noi îl numim mental. Cum el nu vede decât această reflexie, AJNANI (omul ignorant) ajunge să se creadă o fiinţă finită, un JIVA (individualitate). Dacă mentalul se introverteşte căutând sursa lui AHAMVRITTI, VASANASURILE se sting. Absenta lor antrenează dispariţia fenomenului de reflexie, adică a mentalului care se resoarbe atunci în lumina Realităţii Unice, Inima. Aici se află rezumatul şi esenţa a ceea e un aspirant la desăvârşire trebuie să cunoască. Datoria sa imperioasă constă în a căuta cu fervoare şi concentrare sursa lui AHAMVRITTI.

Discipolul: Dar eforturile pe care el le poate face se limitează la starea de veghe. Cum o căutare realizată într-o singură stare din cele trei ale mentalului, poate să distrugă mentalul?

Maestrul: Fără îndoială, SADHAKA începe să caute sursa lui AHAMVRITTI când este în starea de veghe. Nu se poate spune atunci că mentalul său a fost distrus. Dar însuşi procesul de căutare a Sinelui revelează aspirantului că alternanta sau transmutarea celor trei stări ale mentalului, ca de altfel a celor trei stări în sine, face parte din lumea fenomenală care nu ar trebui să afecteze ardenta sa căutare interioară.

Căutarea Sinelui prin intermediul autoanalizei nu este posibilă de fapt decât dacă se realizează cu o deosebit de intensă introvertire a mintii. Scopul final al unei asemenea căutări este cu adevărat Inima, Lumina Nediferenţiată a Conştiinţei Pure, în care strălucirea reflectată a mentalului este complet resorbită.

Discipolul: Nu există deci nicio diferenţiere pentru un JNANI între cele trei stări ale mentalului?

Maestrul: Cum ar putea să existe din moment ce mentalul însuşi este dizolvat şi pierdut în lumina

Conştiinţei? Pentru JNANI cel trei stări sunt toate la fel de ireale. AJNANI este incapabil să înţeleagă aceasta deoarece, pentru el, starea de veghe este modul prin care el atinge realitatea, în timp ce JNANI recunoaşte Realitatea prin Realitatea însăşi.

Pura Conştiinţă este eternă prin însăşi natura sa. Ea subzistă imuabil în starea de veghe, în vis şi în somnul profund. În ochii celui care s-a absorbit în această realitate nu există nici mental, nici vreuna din stări şi prin urmare nici introvertire nici extrovertire. El este starea permanent trează deoarece el este trezit fată de Sinele etern.

El este starea de vis perpetuu deoarece pentru el lumea nu este alt lucru decât un vis constant repetat.

El este starea de continuă adormire deoarece este în orice moment eliberat de conştiinţa lui „Eu sunt corpul”.

Discipolul: Trebuie deci să consider că vă aflaţi într-o stare de trezire-visare-adormire în timp ce îmi vorbiţi?

Maestrul: Cum experienţa voastră conştientă se limitează doar la momentele de extrovertire a mentalului, voi numiţi momentul prezent stare „de veghe”. Dar sunteţi în acest moment adormiţi fată de Sine, ceea ce face din voi oameni care dorm perpetuu.

Discipolul: Somnul nu este pentru mine decât o simplă vacuitate.

Maestrul: Gândiţi astfel deoarece starea voastră de veghe constă într-o constantă efervescentă a mentalului vostru agitat.

Discipolul: Prin vacuitate înţeleg că în timpul somnului nu am, ca să spun aşa, conştiinţă de nimic. Pentru mine e ca şi cum nu as exista.

Maestrul: Dar totuşi existaţi atunci când dormiţi.

Discipolul: Este posibil, în orice caz eu nu-mi dau seama.

Maestrul: Eu sper că glumiţi. Vreţi să spuneţi că nu existaţi în timpul somnului? Vă numiţi domnul X când

adormiţi, iar când vă treziţi descoperiţi că aţi devenit domnul Y?

Discipolul: Faptul că îmi conserv identitatea poate fi un efect al memoriei mele.

Admiţând aceasta, vedeţi acest lucru posibil dacă nu ar exista o continuitate a conştiinţei?

Discipolul: Dar eu nu sunt conştient de această continuitate atunci când dorm.

Maestrul: Nu. Dar cine declară în acest moment că nu a fost conştient? Bineînţeles, mentalul tău. Puteţi să afirmaţi că nu mai există mental atunci când dormiţi. Dar ce valoare poate avea mărturia pe care o aduce mentalul vostru asupra existentei voastre şi asupra a ceea ce trăiţi în timpul somnului? A căuta sprijinul mentalului pentru a nega existenta voastră sau conştiinţa în această stare de somn, este ca şi cum aţi cere fiului vostru să se îndoiască de propria voastră naştere. Aduceţi-vă aminte, v-am mai spus-o, că existenta şi conştiinţa nu sunt două lucruri diferite. Ele sunt identice şi dacă, dintr-un anumit motiv, vă simţiţi obligaţi să admiteţi că existaţi atunci când dormiţi, fiţi sigur că aveţi, de asemenea, conştiinţa că existaţi. Conştiinţa pe care o pierdeţi în timpul somnului este cea a existentei voastre corporale. Confundaţi, pentru moment, veritabila Conştiinţă a Sinelui care este eternă. PRAJNANA (conştiinţa care cunoaşte), sursa lui „EU”, subzistă întotdeauna şi nu este afectată de niciuna dintre cele trei stări trecătoare ale mentalului.

PRAJNANA vă permite să vă păstraţi identitatea. PRAJNANA provine de dincolo de cele trei stări şi poate să subziste dincolo de ele şi indiferent de ele. Va trebui să căutaţi această realitate în timpul a ceea ce voi numiţi starea de veghe, urcând de la AHAMVRITTI până la sursa sa. Această căutare, intens practicată, vă va revela faptul că mentalul şi cele trei stări ale sale sunt nereale. Veţi descoperi că sunteţi Conştiinţa Eternă, infinită a Fiinţei Pure: Sinele, Inima.

Inima este Sinele

Discipolul: SRI BHAGAVAN vorbeşte despre Inimă ca fiind sediul Conştiinţei şi ca fiind identică cu Sinele. Ce semnifică în mod exact „Inima”?

Maestrul: Îmi puneţi această întrebare despre Inimă deoarece sunteţi interesat de izvorul Conştiinţei. Cercetarea „eului” şi a naturii sale exercită asupra oricărui spirit profund o fascinaţie irezistibilă.

Fie că îl numiţi Dumnezeu, sau Sinele, sau Inima, sau locul Conştiinţei, acest lucru nu are nici cea mai mică importantă. Punctul pe care trebuie să-l percepem şi pe care de aceea îl numim Inimă, semnifică centrul cel mai profund al fiinţei noastre, fără de care nimic nu ar fi putut exista.

Discipolul: Totuşi SRI BHAGAVAN a indicat pentru Inimă un anumit loc în corpul fizic, adică în regiunea pieptului, la două degete în dreapta sternului.

Maestrul: Da, acolo este, aşa cum afirmă înţelepţii, centrul experienţei spirituale.

Acest centru este spiritual; el nu are nicio legătură cu inima fizică, cea care face ca sângele să circule şi care este denumită cu acelaşi nume. Centrul spiritual al Inimii nu este un organ corporal. Nu se poate spune despre Ea decât un singur lucru, că Ea constituie chiar sursa fiinţei noastre. Este cea cu care sunteţi identic (cum o indică şi literal şi numele în sanscrită), fie că sunteţi treziţi, adormiţi, visând, absorbiţi în muncă, sau cufundaţi în SAMADHI.

Discipolul: În acest caz, cum poate fi localizată într-o parte a corpului? Fixând un loc precis Inimii, se pare că atribuim limite fiziologice pentru ceva ce este dincolo de spaţiu şi timp.

Maestrul: Este adevărat. Dar persoana care pune această întrebare despre poziţia Inimii consideră, de

asemenea, că ea există cu sau în corpul său. Dumneavoastră, cel care mă întrebaţi în acest moment aveţi impresia că doar corpul dumneavoastră se află aici şi că de fapt îmi vorbiţi de undeva din spaţiu? Nu, bineînţeles, deoarece admiteţi existenta dumneavoastră corporală. Pentru că pornim din acest punct de vedere putem vorbi despre corpul fizic.

La drept vorbind, Conştiinţa Pură este indivizibilă. Ea nu se poate împărţi în părţi. Ea nu posedă nici formă, nici „interior", sau „exterior", nici „dreapta", sau „stânga". Conştiinţa Pură, care este deci Inima, include în ea tot ceea ce există. Nimic nu-i poate fi exterior. Acesta este Adevărul Ultim. Pornind de la acest punct de vedere absolut, este evident imposibil să asociem vreun loc fizic Inimii, Sinelui sau Conştiinţei. De ce? Deoarece corpul este o simplă proiecţie a mentalului care la rândul său este o umilă reflexie a Inimii luminoase. Cum Ceea ce conţine totul ar putea fi mărginită în acest spaţiu minuscul al corpului fizic, când acest corp însuşi nu reprezintă decât o infimă manifestare fenomenală a Realităţii Ultime? Dar cine în această lume va înţelege aceasta? Oamenii nu pot să gândească decât în termenii corpului fizic şi ai universului senzorial. Să luăm un exemplu: Dumneavoastră spuneţi: „Am părăsit îndepărtata mea tară, situată dincolo de Himalaya, pentru a veni în acest ASRAM", dar acest lucru nu este adevărat. Ce reprezintă „a merge", ce reprezintă „a te întoarce", ce reprezintă orice mişcare pentru Spiritul unic şi universal care sunteţi? Voi sunteţi acolo unde întotdeauna aţi fost. Corpul vostru este cel care şi-a schimbat locul şi s-a transportat dintr-o tară în alta până a ajuns la ASRAM. Acesta este simplul adevăr. Totuşi pentru o persoană care se consideră a fi un subiect ce trăieşte într-o lume obiectivă, aceasta este o propoziţie care pare de domeniul imaginaţiei. Deci, coborând la nivelul de înţelegere obişnuită, i se asociază Inimii un loc determinat în corpul fizic.

Discipolul: Dar cum as putea înţelege atunci acea afirmaţie a lui BHAGAVAN, conform căreia experienţa centrului Inimii se poate localiza într-un loc anume din zona pieptului?

Maestrul: Atunci când aţi admis în mod real că din punctul de vedere veritabil şi absolut Inima (sau Conştiinţa Pură) se găseşte dincolo de spaţiu şi timp, restul vă va fi uşor de înţeles dintr-o perspectivă exactă.

Discipolul: Chiar din această optică am pus întrebarea referitoare la poziţia Inimii. Eu as vrea să înţeleg experienţa lui BHAGAVAN.

Maestrul: Pura Conştiinţă transcende mentalul. Ea este experimentată direct. Înţelepţii cunosc existenta lor acorporală, care nu are sfârşit, exact la fel cum oamenii obişnuiţi îşi cunosc existenta în corpul fizic. Totodată, experienţa Conştiinţei poate s-o comporte pe cea a corpului, sau nu. În experimentarea acorporală a Conştiinţei Pure, un înţelept se află dincolo de spaţiu şi timp. Lui nu i se poate pune nicio întrebare referitoare la locul unde este plasată Inima. Corpul fizic nu poate rămâne în viaţă în afara Conştiinţei. Senzaţia noastră că trăim într-un corp are deci ca bază Conştiinţa. Dar această senzaţie corporală, prin însăşi natura ei, implică limitări şi nu poate coincide cu Conştiinţa eternă şi fără sfârşit. Ea nu este decât un reflex punctual şi minuscul al Conştiinţei Pure cu care înţeleptul a înţeles că este identic. Pentru el, prin urmare, această conştiinţă corporală nu este decât un fel de reflexie în conştiinţa infinită şi radioasă care este el însuşi. Este singurul mod în care înţeleptul îşi resimte existenta fizică. În timpul experienţei sale transcendente (dincolo de limitele corpului) când percepe Inima în calitate de Pură Conştiinţă, înţeleptul nu tine în niciun fel cont de corpul său. El localizează atunci în interiorul limitelor sale corporale această experienţă a Absolutului, printr-un fel de amintire senzorială care provine din momentele în care el era conştient de corpul său.

Discipolul: Pentru oameni ca mine, care nu au nici experienţa directă a Inimii şi nici amintirea care reprezintă o consecinţă a acestei experienţe, problema pare destul de dificilă. Am putea să încercăm să ghicim acest loc?

Maestrul: Dacă locul Inimii ar fi trebuit să depindă de un gen de ghicit, chiar şi pentru omul obişnuit, aceasta ar fi fost o problemă lipsită de importantă. Dar nu, în niciun caz, nu poate fi vorba despre ghicit; trebuie să existe o intuiţie reală şi infailibilă.

Discipolul: Cine trebuie să aibă această intuiţie infailibilă?

Maestrul: Toată lumea.

Discipolul: SRI BHAGAVAN, îmi atribuiţi o cunoaştere intuitivă a Inimii?

Maestrul: Nu, nu a Inimii, ci a amplasării sale în corpul fizic.

Discipolul: SRI BHAGAVAN, afirmaţi că eu îmi cunosc prin intuiţie poziţia Inimii în corpul fizic?

Maestrul: De ce nu?

Discipolul: (arătându-se cu degetul): SRI BHAGAVAN, vă referiţi la mine personal?

Maestrul: Da, iată intuiţia. Cum v-aţi desemnat prin acest gest? Nu v-aţi plasat degetul pe partea dreaptă a pieptului? Chiar acolo este centrul Inimii.

Discipolul: Neputând să cunosc direct Inima trebuie, să mă sprijin pe această intuiţie?

Maestrul: Ce este atât de şocant? Atunci când un şcolar afirmă „Eu sunt cel care a făcut această adunare” sau atunci când vă întreabă „Vreţi ca eu să vă aduc să citiţi această carte?”, vă va desemna capul său, care i-a permis să facă adunarea, sau picioarele sale, care l-au purtat atât de rapid pentru a vă face un serviciu? Nu. În ambele cazuri degetul arătător se va îndrepta către partea dreaptă a corpului în mod natural, exprimând cu inocentă acest adevăr profund că sursa Eului său se găseşte acolo.

Aceasta este o intuiţie infailibilă care, în acest fel, îl face să se refere la el însuşi, la această Inimă care este Sinele. Este un act absolut involuntar şi universal, identic la toţi indivizii. Ce dovadă mai convingătoare doriţi în legătură cu poziţia Inimii în corpul fizic?

Discipolul: Totuşi, eu am auzit un sfânt declarând că îşi resimte experienţele spirituale în locul situat între sprâncene.

Maestrul: Cum am mai spus deja, aici este vorba de Realizarea Ultimă şi Perfectă, care transcende relaţia subiect-obiect. Atunci când este realizată, nu mai contează unde este plasată experienţa spirituală.

Discipolul: Este vorba de a şti care dintre cele două puncte de vedere este corect:

1) centrul experienţelor spirituale este situat între sprâncene;

2) el este situat în zona pieptului.

Maestrul: Dacă doriţi să vă dăruiţi unei practici spirituale vă veţi concentra între sprâncene. Veţi realiza atunci BHAVANA (contemplarea imaginativă a mentalului). Starea supremă (ANUBHAVA) sau realizarea cu care vă identificaţi complet şi în care vise resoarbe întreaga individualitate, transcende mentalul. Atunci nu mai există niciun centru care să vi se pară distinct şi separat.

Discipolul: As vrea să vă pun o întrebare în termeni uşor diferiţi. Locul dintre sprâncene poate fi considerat sediu al Sinelui?

Maestrul: Dumneavoastră acceptaţi Sinele ca sursă ultimă a Conştiinţei, care subzistă fără schimbare în cele trei stări ale mentalului. Acest lucru îl admiteţi. Dar priviţi ce se întâmplă cu o persoană în meditaţie care se lasă stăpânită de somn. Primul semn al acestei toropeli este următorul: capul începe să cadă spre piept. Acest fenomen nu ar putea să se producă dacă Sinele ar fi fost situat între sprâncene sau în oricare altă parte a capului. În timpul

somnului profund, experienţa Sinelui nu este resimţită între sprâncene. Deci, nu am putea considera acest centru ca fiind sediul Sinelui fără a accepta în acelaşi timp faptul că acesta din urmă îşi abandonează din când în când locul său, ceea ce este absurd. SADHAKA (aspirantul la spiritualitate) poate avea, cu siguranţă, experienţe la nivelul tuturor centrilor sau CHAKRA asupra cărora el îşi concentrează atenţia. Nu este niciun motiv să concluzionăm că locul particular al acestor experienţe ar fi, ipso facto, locul Sinelui. Se povesteşte o istorie interesantă despre KAMAL, fiul sfântului KABIR. Ea arată faptul că acest cap si, a fortiori, locul dintre sprâncene nu poate fi considerat ca sediu al Sinelui. KABIR avea o intensă devoţiune fată de

SRI RAMA. El nu ezita niciodată să ofere de mâncare celor care aduceau din toată inima lor, slavă lui DUMNEZEU. Totuşi, într-o zi el a constatat că nu avea cât ar fi fost nevoie pentru o reuniune a credincioşilor. Nimic nu a putut totuşi să îl oprească să pregătească dinainte masa în dimineaţa următoare. Împreună cu fiul său au părăsit, deci, casa în mijlocul nopţii pentru a face rost de alimente. Se povesteşte, apoi, că tatăl şi fiul au luat toate proviziile unui vânzător printr-o gaură pe care au făcut-o în peretele casei acestuia. Apoi fiul s-a întors înapoi pentru a trezi familia vânzătorului şi a le spune că ei au fost prădaţi, deoarece a anunţa acest lucru era pentru el o chestiune de principiu. Din nefericire, atunci când a vrut să se salveze fugind prin spărtura zidului, pentru a-şi ajunge tatăl care îl aştepta la celălalt colt al casei, trupul său s-a înţepenit în acea spărtură şi i-a fost imposibil să scape de acolo. Nevrând să fie descoperit de urmăritorii săi (deoarece în acest caz i-ar fi fost imposibil să-i hrănească pe credincioşi a doua zi), KAMAL l-a strigat pe tatăl său cerându-i să-i taie capul şi să i-l ia cu el, ceea ce acesta a şi făcut. KABIR a reuşit să fugă cu proviziile furate şi cu capul fiului său, pe care l-a ascuns pentru a nu

fi descoperit hotul proviziilor. Dimineaţa următoare, KABIR i-a primit pe credincioşi aşa cum fusese stabilit, fără să se îngrijoreze deloc de evenimentele din noaptea precedentă. „Dacă aceasta este voinţa lui RAMA, şi-a zis el, ca fiul meu să-şi piardă viaţa, aşa să fie!” Seara, el a ieşit în oraş în procesiune cu grupul prietenilor lui, pentru a realiza un BHAJANA şi toate celelalte ritualuri tradiţionale. În acest timp, vânzătorul căruia i se furaseră alimentele, s-a dus să se plângă regelui şi a arătat corpul mutilat al lui KAMAL. Dar ce indiciu putea să-i aducă un corp fără cap? Pentru a descoperi identitatea cadavrului, regele a ordonat să fie expus într-un loc foarte vizibil al străzii principale în speranţa că cineva va veni să îl recunoască sau să îl ia. Într-adevăr, niciun cadavru nu putea fi abandonat fără ca părinţii şi familia sa să îl binecuvânteze. Regele spera să obţină noi informaţii de la omul care s-ar fi apropiat şi ar fi luat trupul băiatului, şi de aceea el pusese câţiva poliţişti să supravegheze acel loc. KABIR şi credincioşii, contând BHAJANA au ajuns să treacă pe stradă exact prin locul în care se afla corpul lui KAMAL. Spre surprinderea tuturor a fost văzut atunci cadavrul ridicându-se şi începând să-şi mişte mâinile ritmic, marcând măsura BHAJANEI pe care grupul o cânta. Această istorie dovedeşte că nici capul, nici locul dintre sprâncene nu sunt sediul Sinelui. Totodată s-a remarcat că dacă unui luptător pe câmpul de bătălie i se taie capul printr-o lovitură viguroasă de sabie, corpul continuă să se deplaseze şi să-şi mişte mâinile ca şi cum ar continua lupta, înainte de a cădea total lipsit de viaţă.

Discipolul: Dar corpul lui KAMAL era totuşi mort de mai multe ore.

Maestrul: Ceea ce numiţi moarte nu era pentru KAMAL o experienţă extraordinară. Iată ce i s-a întâmplat când era încă şi mai tânăr. În copilăria sa, KAMAL a avut un prieten de aceeaşi vârstă cu care se juca adesea un joc de bile. Ei doi au stabilit o regulă conform căreia cel care a pierdut una sau două partide trebuia să se conformeze

dând un gaj. Ei s-au despărţit într-o seară rezultatul final fiind o partidă în plus în favoarea lui KAMAL. Ziua următoare, văzând că prietenul său nu soseşte la întâlnire, KAMAL s-a dus la el pentru a-i cere gajul. Acolo, o imagine teribilă îl aştepta. Prietenul său era întins pe un pat iar familia plângea lângă el". Ce s-a întâmplat?" întrebă KAMAL. „El s-a jucat cu mine aseară şi îmi datorează un gaj". Părinţii şi-au amplificat plânsul spunând că copilul a murit. „Nu!" a spus KAMAL. „El nu este mort. El doar se preface ca să nu-mi plătească gajul pe care mi-l datorează". Membrii familiei au protestat cerându-i lui KAMAL să constate singur că nefericitul copil era mort şi avea corpul ţeapăn şi rece. „Pură comedie", a spus KAMAL. „Voi afirmaţi că trupul său este ţeapăn şi rece? Ce dovedeşte aceasta? Şi eu pot face acest lucru. Spunând astfel, el s-a întins lângă prietenul său şi într-o clipă a devenit ţeapăn şi rece ca un mort. Săracii oameni, care până atunci plânseseră moartea propriului lor copil, au început, plini de uimire şi suferinţă, să plângă de asemenea moartea lui KAMAL. Dar dintr-o dată KAMAL se ridică şi spun: „Vedeţi! Am fost „mort" aşa cum spuneţi voi. Totuşi, iată-mă din nou viu, plin de forţă şi ardoare. În acelaşi fel, încearcă şi el să mă păcălească, dar eu nu-l voi lăsa să o facă, căci eu nu cred în comedia aceasta a lui". În final, sfinţenia inerentă a lui KAMAL a readus viaţa copilului mort care i-a plătit gajul pe care îl datora. Morala acestei povestiri este că moartea nu înseamnă distrugerea Sinelui. Relaţiile Sinelui cu corpul nu sunt limitate la naştere şi moarte. Locul său în corpul fizic nu are nicio legătură cu experienţele resimţite într-un loc particular, ca de exemplu locul dintre sprâncene: aceste experienţe sunt datorate, într-adevăr practicii lui DHYANA asupra acestui centru. Starea supremă a conştiinţei de Sine nu este niciodată absentă. Ea transcende cele trei stări ale mentalului, ea transcende viaţa şi moartea.

Discipolul: Deoarece SRI BHAGAVAN a declarat că

Sinele poate să fie resimţit în oricare din centrii de forţă, deşi locul său este în Inimă, nu ar fi posibil, gratie practicii lui DHYANA asupra centrului dintre sprâncene, ca tocmai acest centru să devină locul Sinelui?

Maestrul: Atâta vreme este vorba de o etapă în practica concentrării, în care ne fixăm atenţia asupra unui loc determinat, orice consideraţie despre locul Sinelui nu poate fi decât o teorie. Voi vă gândiţi că sunteţi subiectul, cel care vede. Locul în care se concentrează atenţia voastră devine obiectul care este văzut. Este deci vorba despre ceea ce se numeşte pur şi simplu BHAVANA (ideaţie). Atunci când, din contră, deveniţi Martorul, vă absorbiţi în Sine şi nu sunteţi decât una cu El. Aceasta este Inima.

Discipolul: Trebuie să practicăm neapărat concentrarea asupra locului dintre sprâncene?

Maestrul: Atunci când se practică DHYANA, oricare ar fi ea, obiectul asupra căruia SADHAKA îşi fixează mintea, încetează să mai existe şi să fie distinct de subiect. Subiectul şi obiectul devin Sinele unic, Inima. Practica concentrării asupra centrului dintre sprâncene este o SADHAKA ca oricare alta. Pe durata concentrării gândurile sunt disciplinate eficient. Şi iată motivul: orice gând reprezintă o activitate extrovertită a mentalului. El constituie o consecinţă directă a „vederii" fizice sau mentale. Totodată trebuie să notăm că această SADHAKA specială, care constă în fixarea atenţiei între sprâncene, trebuie însoţită de JAPA; într-adevăr, (în ordinea importantei organelor de simt), ceea ce vine pleacă imediat după ochiul fizic este urechea fizică, fie pentru a disciplina, fie din contră, pentru a dispersa mentalul. Tot astfel, după ochiul mentalului (cu alte cuvinte, vizualizarea mentală a obiectului) urmează urechea mentalului (cu alte cuvinte, articularea şi ascultarea mentală a cuvântului) care este cea mai importantă pentru a disciplina şi a rentări mentalul, sau pentru a-l distrage si, prin urmare,

pentru a-i disipa forţele. Atunci când vă fixaţi ochiul mentalului asupra unui centru, de exemplu centrul dintre sprâncene, trebuie să practicaţi totodată articularea mentală a unui NAMA (nume) sau a unei MANTRA. Dacă nu, veţi pierde cu rapiditate din vedere obiectul concentrării. SADHANA, aşa cum a fost descrisă, conduce la identificarea numelui, verbului, Sinelui, – oricare ar fi termenul folosit – cu centrul ales pentru a ne realiza DHYANA. Cât despre Realizarea ultimă, aceasta este Conştiinţa pură, Sinele, Inima.

Discipolul: De ce SRI BHAGAVAN nu ne dă indicaţii privind practica concentrării asupra vreunui centru anume sau CHAKRA?

Maestrul: YOGA-SUTRAS desemnează SAHASRARA în zona creştetului, ca fiind sediul Sinelui. PURUSHA SUKTA declară că este Inima. Pentru a-i permite unui SADHAKA să nu fie mereu supus îndoielilor mereu posibile, îl sfătuiesc să simtă „firul conducător" al lui „Eu" sau al lui „Eu sunt" şi să-l urmeze până ajunge la sursa sa. Eu îl sfătuiesc astfel deoarece, în primul rând este imposibil pentru oricine să aibă cea mai mică îndoială asupra noţiunii de eu, în al doilea rând, oricare ar fi SADHANA adoptată, scopul final este realizarea sursei lui „Eu sunt", care formează chiar premizele experienţei voastre. Dacă, prin urmare, veţi practica ATMA VICHARA veţi ajunge la Inimă care este Sinele.

Căutarea Sinelui

Discipolul: Cum putem realiza Sinele?

Maestrul: Sinele cui? Găseşte-l!

Discipolul: Al meu, dar cine sunt eu?

Maestrul: Găseşte-te pe tine însuti!

Discipolul: Nu ştiu cum să fac acest lucru.

Maestrul: Este suficient să reflectezi la această întrebare. Cine spune: „Eu nu ştiu? „Cine este „Eu" în

această întrebare? Cine este cel care este necunoscut?

Discipolul: Cineva sau ceva din mine.

Maestrul: Cine este acel cineva? În interiorul cui?

Discipolul: Acesta este probabil un fel de putere…

Maestrul: Găseşte-o!

Discipolul: Pentru ce m-am născut?

Maestrul: Cine este născut? Răspunsul este acelaşi pentru toate întrebările.

Discipolul: Atunci, cine sunt eu?

Maestrul (surâzând): Ai venit pentru a mă face să trec un examen? Tu trebuie să spui cine eşti.

Discipolul: Chiar dacă as încerca de mii de ori nu cred că as putea ajunge să percep acest „Eu”. Nu-mi este perceptibil în mod clar.

Maestrul: Cine declară că „Eu” nu este perceptibil? Există doi „Eu” în tine în care unul nu îl discerne pe celălalt.

Discipolul: În loc să caut „Cine sunt eu?” as putea să-mi pun întrebarea „Cine sunteţi dumneavoastră?”. Mintea mea s-ar putea fixa atunci asupra dumneavoastră, căci eu vă consider ca fiind Dumnezeu, sub forma Jurului. As putea fi astfel mai aproape de scopul meu focalizându-mă asupra acestei căutări decât să mă întreb „Cine sunt eu?”

Maestrul: Oricare ar fi forma căutării tale, vei fi obligat să ajungi la un „Eu” unic, la Sine. Toate distincţiile care se stabilesc între „eu” şi „voi”, între Maestru şi discipol, etc., sunt simple semne ale ignorantei. „Eul” suprem este singurul care există. A gândi altfel înseamnă a ne crea iluzii. Există în PURANA povestea înţeleptului RIBHU şi a discipolului NIDAGHA. Ea este foarte instructivă.

RIBHU a transmis discipolului său Adevărul Suprem al lui BRAHMAN (Supremul Absolut) Unic, fără egal. Totuşi, în pofida erudiţiei şi inteligentei sale, NIDAGHA nu a simţit în el toată convingerea că el ar fi făcut pentru a

adopta şi a urma calea lui JNANA (Cunoaşterii). Els-a întors pentru a-şi dedica întreaga viaţă respectării regulilor morale şi religiei rituale.

Dar înţeleptul îşi iubea discipolul tot atât de mult cât acesta din urmă îşi venera maestrul. În ciuda vârstei sale înaintate, RIBHU se hotărî să meargă în satul lui NIDAGHA pentru a-şi găsi discipolul şi a vedea până la ce punct a reuşit acesta, în urma învăţăturilor primite, să transceandă ritualismul religios. Înţeleptul s-a deghizat pentru a vedea cu proprii săi ochi felul în care NIDAGHA se comporta atunci când nu ştia că este observat de maestrul său. Fără a fi recunoscut de NIDAGHA, ţăranul a întrebat de ce este atâta agitaţie. I s-a răspuns că trecea regele.

— „O, este regele! Este în fata procesiunii!”

— „Dar unde este?” a întrebat ţăranul.

— „Acolo pe elefant” i-a răspuns NIDAGHA.

— „Spuneţi că regele este pe elefant. Da, îi văd pe amândoi”, a răspuns ţăranul. „Dar care este regele şi care este elefantul?”

— „Ce!” A exclamat NIDAGHA. „Ii vedeţi pe amândoi dar nu ştiţi că omul care este deasupra este regele şi animalul de dedesubt este elefantul? Înseamnă că îmi pierd timpul vorbind cu un asemenea om!”

— „Vă rog nu vă pierdeţi răbdarea cu un ignorant ca mine”, l-a rugat ţăranul”. Aţi spus” deasupra” şi „dedesubt”. Ce vreţi să spuneţi cu aceasta?”

NIDAGHA nu a mai putut suporta: „Vedeţi regele şi elefantul, unul deasupra şi celălalt dedesubt şi vreţi totuşi să ştiţi ce semnifică „deasupra” şi „dedesubt”! „a exclamat el. „Dacă lucrurile pe care le vedeţi şi cuvintele pe care le rostesc nu vă ajută deloc, doar acţiunea va putea să vă înveţe câte ceva. Aplecaţi-vă şi veţi vedea!”

Ţăranul s-a supus. NIDAGHA s-a suit pe umerii săi şi i-a spus: „Acum veţi înţelege. Eu sunt deasupra, ca regele;

tu eşti dedesubt, ca elefantul. Acum este clar?”

— „Nu, nu încă” a răspuns ţăranul liniştit. „Spuneţi că sunteţi „deasupra” ca regele şi că eu sunt „dedesubt” ca elefantul”. Regele”, „elefantul”, „deasupra”, „dedesubt” până aici este clar. Dar vreţi să-mi explicaţi ce înţelegeţi prin „Eu” şi „Tu”?”

Atunci când NIDAGHA s-a găsit brusc confruntat cu o asemenea problemă atât de importantă, care consta în a defini pe „tu” în raport cu „eu”, în mintea sa s-a făcut lumină. El s-a aruncat imediat la pământ şi a căzut la picioarele maestrului său spunând: „Cine, dacă nu RIBHU, venerabilul meu maestru, ar putea smulge astfel mintea mea de la această existentă fizică dezvelită de profunzime, pentru a o aduce la Existenta adevărată a Sinelui? O, maestru binevoitor, îţi implor binecuvântarea!”

Deoarece scopul vostru consta în a transcende fără întârziere, gratie lui ATMA-VICHARA, zădărnicia acestei existente fizice, cum puteţi justifica aceste distincţii între „tu” şi „eu”, care aparţin corpului? Atunci când vă direcţionaţi mintea către interior pentru a căuta aici sursa gândurilor, unde este „tu” şi unde este „eu”? Trebuie mai întâi să căutaţi pentru a deveni în final Sinele. El cuprinde în el însuşi toate fenomenele.

Discipolul: Dar nu este ciudat faptul că „Eul” trebuie să caute „Eul”? Căutarea prin intermediul întrebării „Cine sunt eu?” nu reprezintă la urma urmelor o formulă goală? Sau este necesar să-mi pun această întrebare la nesfârşit, repetând-o ca o MANTRA?

Maestrul: Căutarea Sinelui cu siguranţă nu implică o formulă goală. Este mai mult decât repetarea oricărei MANTRA. Dacă cercetarea interioară bazată pe întrebarea „Cine sunt eu?” ar fi fost o simplă investigaţie mentală, ea nu ar fi avut o valoare prea mare. Scopul căutării Sinelui prin intermediul acestei întrebări constă în a focaliza întregul mental asupra Sursei sale. Deci nu este vorba despre un „Eu”. În final, căutarea Sinelui înseamnă mult

mai mult decât o formulă goală, deoarece ea implică o activitate intensă a întregului mental pentru ca el să rămână fixat asupra purei Conştiinţe a Sinelui.

Căutarea Sinelui este singura metodă directă pentru a realiza Existenta necondiţionată şi absolută care sunteţi voi cu adevărat.

Discipolul: De ce căutarea Sinelui prin intermediul acestei întrebări este considerată singura metodă directă ce conduce la JNANA?

Maestrul: Deoarece toate felurile de SADHANA, cu excepţia celei a lui ATMA-VICHARA, presupun să păstrăm mentalul ca suport al SADHANEI însăşi. Fără mental, nicio SADHANA nu poate să fie practicată în afară de cea despre care vorbeam.

Egoul poate lua forme diferite din ce în ce mai rafinate pe măsură ce avansăm în practica spirituală, dar el niciodată nu este distrus.

Atunci când JANAKA (un străvechi rege înţelept, ce reprezintă pentru VEDE un ideal, acela al armonizării dintre starea de eliberare şi eficacitate socială) a exclamat „Acum am descoperit hotul care nu a încetat să acţioneze pentru a mă ruina! El va fi imediat executat!”, el făcea aluzie la ego, la mental.

Discipolul: Dar hotul poate fi perceput la fel de bine şi prin alte SADHANA.

Maestrul: A încerca să distrugi egoul sau mentalul prin alte SADHANA decât ATMA-VICHARA, este ca şi cum hotul s-ar deghiza în poliţist pentru a prinde hotul, adică pe el însuşi. Doar ATMA-VICHARA poate revela adevărul că nici egoul şi nici mentalul nu există. Doar aceasta permite să realizăm Existenta pură nediferenţiată: Sinele, Absolutul.

Fiind realizat Sinele, nu mai rămâne nimic de cunoscut, deoarece acesta este fericirea perfectă, Totul.

Discipolul: În această viaţă plină de limitări, as putea

realiza eu vreodată fericirea Sinelui?

Maestrul: Această fericire a Sinelui este mereu în tine şi o vei găsi tu singur dacă o vei căuta cu ardoare. Cauza suferinţei nu se găseşte în viaţa exterioară. Ea este în tine şi se găseşte în ego. Tu îţi creezi limite ţie însuti şi apoi începi o luptă fără speranţă pentru a le transcende. Toate suferinţele sunt datorate egoului. Durerile apar din cauza ta. La ce ar fi de folos să atribui evenimentelor vieţii cauza acestei suferinţe care se află în mod real în tine? Ce bucurie aţi putea găsi în lucrurile exterioare vouă? Şi dacă aţi obţine-o, cât timp ar putea dura ea? Dacă negaţi egoul şi îl transformaţi în cenuşă negându-i existenta, veţi fi liberi. Dacă îl acceptaţi vă va impune limitări şi vă veţi lansa într-o luptă inutilă pentru a le transcende. În acest fel hotul a încercat să-l „ruineze" pe regele JANAKA. A fi Sinele, care este adevărata voastră natură, este singurul mijloc de a realiza beatitudinea, binele vostru etern.

Discipolul: Deoarece nu am realizat acest adevăr, că doar Sinele există, n-ar fi mai bine să adopt BAKTI MARGA (MARGA = cale) şi YOGA MARGA, ca fiind cele mai potrivite scopurilor SADHANEI decât VICHARA MARGA? Realizarea fiinţei noastre absolute, adică a lui BRAHMA JNANA (Cunoaşterea lui BRAHMAN, Supremul Absolut) nu ar fi imposibil de atins pentru un om obişnuit ca mine?

Maestrul: BRAHMA JNANA nu este o cunoaştere pe care s-o dobândeşti şi care să-ţi dea bucuria atunci când ai dobândit-o. Acesta este un punct de vedere fals, care va trebui abandonat. Această presupunere ignorantă va produce chinuri fără sfârşit ca în cazul celor zece prosti care se lamentau pentru „pierderea" celui de-al zecelea tovarăş care nu fusese niciodată pierdut (aluzie la povestirea redată în SAD VIDYA – sutra 37). De unde apare în această parabolă cel de-al zecelea om? S-a pierdut el vreodată? Înţelegând că el a fost întotdeauna acolo, există ceva nou de cunoscut? Cauza tristeţii lor nu se afla în pierderea unuia dintre ei ci în propria lor ignorantă, cu

alte cuvinte în presupunerea lor că unul dintre ei se înecase, deşi le era imposibil să ştie care, deoarece ei nu număraseră decât 9 persoane. Tot astfel este şi în cazul tău. Nu există în realitate niciun motiv pentru care să fii trist sau nenorocit. Tu însuti impui limitări propriei tale naturi de fiinţă infinită şi apoi tot tu te plângi pentru că nu eşti decât o creatură finită. În acel moment realizezi SADHANA sau o alta pentru a elimina aceste limitări care de fapt nu există. Dar dacă SADHANA ta admite existenta lor, cum te va ajuta ea să transcenzi aceste limitări? De aceea eu îţi spun că trebuie să cauţi ceea ce eşti cu adevărat – Fiinţa pură, infinită, Sinele Absolut. Eşti mereu Sinele şi numai el. Prin urmare, nu poţi să ignori în mod real niciodată Sinele; ignoranta ta este fără fundament, ca cea a celor zece nefericiţi care îşi plângeau tovarăşul. Ea este cea care îi făcea să sufere. Deci adevărata cunoaştere nu va crea pentru tine o nouă fiinţă. Ea va aboli pur şi simplu „ignoranta ta ignorantă". Fericirea nu este adăugată naturii tale. Ea nu face decât să se reveleze ca fiind starea ta naturală, eternă şi de nesfârşit. Singurul mod de a te elibera de suferinţă constă în a cunoaşte şi a fi Sinele. Cum ar putea fi aceasta în afara ta?

„ADEVARUL ULTIM ESTE ATIT DE SIMPLU…"

„Nimic altceva decât să fii în starea originară. Aceasta este tot ceea ce trebuie spus", declara SRI RAMANA.

Într-adevăr, înalta sa învăţătură pe care o dăruia celor care erau capabili să o primească, nu consta în nimic altceva decât în Tăcere. Atunci, el transmitea un flux tăcut de forţă ce permitea fiinţei să experimenteze direct ceea ce înţelege MAHRISHI prin iluminare.

Această carte este dăruită celor ce se vor cutremura, şi se vor îmbogăţi, mai apoi, prin Tăcere.

În opera lui MAHARISHI, acel simţ al existenţei pure, al comunicării directe a adevărului, atât cât poate fi el spus în cuvinte, este prezent în fiecare frază.